

Det bedste resultat af G20-topmødet var mødet mellem Putin og Trump.

Artikel af Helga Zepp-LaRouche.

8. juli, 2017 – Præsidenterne for de to største atommagter i verden, Donald Trump og Vladimir Putin, har holdt deres første, personlige møde inden for rammerne af G20-topmødet i Hamborg, og iflg. udtalelser fra den amerikanske udenrigsminister Rex Tillerson »var der en god kemi« og samtalen var konstruktiv, hvilket også blev understreget af den russiske udenrigsminister Sergei Lavrov. Og Trump udtalte: »Vi ser frem til mange positive ting, der vil ske for Rusland og USA, og for alle berørte.«

Rent konkret blev der truffet beslutning om en våbenstilstand i Syrien og en ny kommunikationskanal for Ukraine, og der blev bl.a. talt om Nordkorea, terrorisme, cyber-sikkerhed og nye ambassadører. Hvem, der for alt i verden kerer sig om verdensfred, kunne ikke føle sig dybt lettet over dette resultat, der naturligvis må følges op af yderligere samarbejde? Kun hårdkogte krigsmagere og bagtalende redaktører, som dem i *Washington Post*, kunne ikke skjule deres ærgrelse over, at de to ræve – sagt i al respekt – har udmanøvreret det transatlantiske, neoliberale *establishment*. For, netop for at forhindre denne form for amerikansk-russisk samarbejde, som Trump havde lovet under sin valgkampagne, havde de britiske og amerikanske efterretningstjenester, hvis poster stadig var besat af folk fra Obama-administrationen, spillet et aftalt spil med eventyret om »Russia-gate«.

Bortset fra dette fremragende møde, viste G20-topmødet i

Hamborg atter engang, at den neoliberale globaliserings gamle, økonomiske models skrøbelighed ikke kan skjules ved hjælp af et dekoreret udstillingsvindue. Forbundskansler Merkel havde tydeligvis tænkt sig, at Hamborg skulle være dette udstillingsvindue, som »Verdens Port«, som symbol på den globale frihandel.

Og hvad kom der så ud af det? 130 millioner euro til en foranstaltning, hvor 'sherpaerne' (dvs. regeringers chefforhandlere ved arrangementer såsom G20, -red), i betragtning af den manglende, indholdsmæssige overensstemmelse mellem G20-statslederne, i sidste øjeblik måtte tinge om formuleringen af slutkommunikatet, i hvilket klimaspørgsmålet praktisk talt simpelt hen blev udeladt. Ingen diskussion om, og da slet ingen løsning på, et globalt finanssystem, hvis himmelråbende uretfærdighed gør kløften mellem fattig og rig stadig større, og imod hvilket den fredelige del af demonstranterne protesterede, og hvor en krise, værre end i 2008, hvert øjeblik kunne indtræffe.

Til omkostningerne må man desuden henregne et par millioner til de skader, som de formummede voldsmænd har anrettet – biler i brand, smadrede butiksruder, plyndrede butikker osv., for slet ikke at tale om lægeudgifter til de over 230 tilskadekomne politibetjente og et ukendt antal yderligere personer. Hvordan kunne det dog komme til en så katastrofal fejlvurdering af sikkerhedssituationen? Indenrigsminister de Maziere havde fyndigt erklæret, at enhver vold ville blive kvalt i fødslen. Det så vi sandelig.

I maj havde Hamborgs indenrigsminister Andy Grote ret så arrogant meddelt: »Det er en chance for, at regeringschefer med en autokratisk, populistisk baggrund forstår, hvordan et levende, demokratisk samfund fungerer, og hvor dybe uoverensstemmelserne er«; »I princippet er det en festival for demokratiet«, og »G20-topmødet bliver også en demonstration af moderne politiarbejde«. Talsmand for regeringen, Steffen Seibert, erklærede ligeledes i 2016, at terrænet opfylder alle

»logistiske og sikkerhedstekniske krav« for et G20-topmøde.

Hamborgchefen for det Tyske Politiforbund, Jan Reinecke, giver udelukkende politikken skylden for de talrige tilskadekomne politibetjente og ødelæggelserne i byen: »Hamborg burde aldrig have været åstedet for G20-topmødet.« Det havde han ret i. Det, der tydeligvis var tænkt at være en strålende iscenesættelse for Merkels verdensdiplomati – en ønskeopvisning, der forhindrede en vurdering af sikkerhedssituationen – er gået godt og grundigt galt.

Det er naturligvis et spørgsmål, hvordan det overhovedet kunne komme til en så eklatant fejlvurdering af en del af demonstranternes potentiale for vold. I betragtning af den totale udspionering af verdens befolkning, som udføres af NSA, GCHQ og deres diverse samarbejdsaftaler med BND (den tyske efterretningstjeneste) og andre europæiske tjenester, undrer det dog meget, at politikken i den grad kunne blive fanget på den forkerte fod. Endnu mere aparte er den allerede nævnte indenrigsminister Grotes argument om, at politiet ikke greb ind, da bøllerne i Hamborg-bydelen Schanzenviertel rasede, fordi der var »fare for betjentenes liv og lemmer«. Når staten ikke længere kan sikre sine borgeres sikkerhed, har den mistet magtmonopolet.

Forløbet af dette G20-topmøde burde være en anledning for alle til at reflektere over præmisserne for den aktuelle politik. Kan et navn som G20 overhovedet frembringe løsningen på denne verdens eksistentielle udfordringer, når de såkaldte 'sherpaer', i stedet for at blive enige om principper, doktorerer på formuleringer, der skal tapetsere hen over modsætningerne? G20, der blev grundlagt i 1999, har allerede under systemkrisen i 2008 vist sig at være ude af stand til at drage fordel af dette øjeblik til en virkelig reorganisering af det allerede dengang bankerotte finanssystem. I stedet for blev, på G20-topmødet i Washington den 15. november, 2008, sporskiftet indstillet for politikken med den vidunderlige forøgelse af likviditet, der er associeret til al den

uretfærdighed, som har befordret den globale revolte imod denne politik – fra Brexit over præsident Trumps valgsejr og til den italienske befolknings nej under folkeafstemningen om forfatningsændringen, og frem til den fredelige del af protesterne mod G20-topmødet.

En helt anden model for samarbejde mellem staterne blev netop for nylig demonstreret på Silkevejs-topmødet, det såkaldte »Bælte & Vej Forum«, der fandt sted i Beijing i maj måned. Her deltog 110 nationer i en konference, hvor grundlaget var det gensidige samarbejde på basis af et win-win-samarbejde om opbygningen af den Nye Silkevej. Dette initiativ har mange aspekter, som f.eks. opbygningen af den internationale infrastruktur, opbygningen af industri og landbrug, samarbejdet om videnskab og forskning, kulturel udveksling og samarbejde omkring rumfart, for nu at nævne de vigtigste områder.

Fordi denne model drejer sig om et samarbejde omkring reelle principper, der tager de gensidige interesser i betragtning og generelt etablerer et højere fornuftsplan, fungerer det på en harmonisk måde. Lykkeligvis er det i færd med at blive gennemført.

Ud over topmødet mellem Trump og Putin, var der en yderligere, potentielt set meget positiv udvikling, der blev synlig under G20-topmødet. Frem for alt den fornyede skærpelse af flygtningekrisen, såvel som også den positive virkning af Kinas omfangsrige investeringer i jernbaner, dæmninger, kraftværker, industriparker og landbrug i Afrika, har åbenbart vækket den erkendelse hos fr. Merkel, at Tyskland må ændre sin politik over for Afrika. Relativt kort tid før topmødet i Hamborg fik alle ministerier besked på at udarbejde nye koncepter for relationerne med Afrika inden for handel og økonomi.

Under mødet mellem præsident Xi og forbundskansler Merkel blev det kinesisk-tyske samarbejde om byggeriet af et vandkraftværk

i Angola således annonceret, og Merkel betegnede dette som modellen for lignende samarbejde. Samtidig fandt der i Berlin yderligere et møde sted, med deltagelse af flere ministerier, hvor en intensivering af de fælles, tysk-kinesiske investeringer i Afrika stod på dagsordenen. At dette er et skridt i den rigtige retning, bliver synligt derigennem, at den britiske avis *The Economist* anser det for nødvendigt at angribe Merkels nye Afrika-politik og at understrege, at hun under ingen omstændigheder skulle være den nye »leder af det frie Vesten«.

For øvrigt gør *Washington Posts* hysteriske kommentar om mødet mellem Trump og Putin det ikke alene klart, at dette møde virkelig var en succes, men også, at mainstream-medierne virkelig er menneskehedens modstandere.

Selv om G20-topmødet var en katastrofe, så er det dog ikke dårligt alt sammen, og derfor eksisterer der absolut en chance for at virkeliggøre de ting, som G20-topmødet forsømte, og sætte på dagsordenen: Reorganiseringen af det transatlantiske finanssystem gennem vedtagelsen af Glass/Steagall-loven, skabelsen af et nyt kreditsystem i Alexander Hamiltons tradition, såvel som også USA's og de europæiske nationers samarbejde med den Nye Silkevej – frem for alt omkring den økonomiske opbygning i Sydvestasien og i Afrika.

Foto: Politiet brugte vandkanoner og tåregas mod de voldsomme demonstrationer under G20-topmødet i Hamborg, 7.-8. juli, 2017.

Helga-Zepp LaRouche:

Hvis Trump, Putin og Xi arbejder sammen, kan verden bevæge sig væk fra afgrunden og hen imod et Nyt Paradigme

Leder fra LaRouche PAC, 9. juli, 2017 – G20-mødet, der blev holdt i Hamborg, Tyskland, den 7.-8. juli, frembragte intet, der ligner den form for politiske initiativer, der kræves for at overvinde den dødbringende krise, som konfronterer menneskeheden, og den transatlantiske sektor i særdeleshed. Det adresserede ikke den globale finanskrisen, med dens \$1,5 milliard store, bankerotte derivatspekulation. Det diskuterede ikke gennemførelsen af en politik for global Glass/Steagall, eller for et kreditsystem i Hamiltons tradition, der alene kan vende de vestlige, fysiske økonomiers dødbringende kollaps, som Lyndon LaRouche endegyldigt har vist i sine Fire Love. Mødet stillede heller ikke spørgsmålet om at erstatte geopolitik og krig med en ny fremgangsmåde inden for globale relationer. Så i denne betydning levede G20-topmødet slet ikke op til det, den burde have opnået.

Alligevel kom der et meget positivt resultat ud af topmødet – ja, faktisk et gennembrud for strategisk fremskridt – for det meste som et resultat af en række bilaterale møder, der skaber historie, på sidelinjerne af topmødet, især det produktive møde mellem den amerikanske præsident Donald Trump og den russiske præsident Vladimir Putin – på trods af alle bestræbelser fra Det britiske Imperiums og dets amerikanske allieredes side på at forsøge at forhindre det i at ske.

Det er sædeles signifikant, at det russiske nyhedsbureau, TASS, valgte at udgive Schiller Instituttets præsident, Helga

Zepp-LaRouches vurdering mht. mødet mellem de to præsidenter, i en artikel med titlen, »Ekspertvurdering: Det lykkedes ikke antirussisk kampagne i USA at blokere for et succesfuldt møde mellem Putin og Trump«, og som understregede Zepp-LaRouches vurdering, der lød, at de to præsidenter »har overensstemmende synspunkter mht. deres ikke-accept af krige og interventioner og indblanding i andre landes anliggender«.

Enig i Zepp-LaRouches synspunkt, sagde ruslandsekspert og fremtrædende historiker, Stephen Cohen, til Fox Tv, at den overskrift, han ville give Trump-Putin-mødet, er: »En potentielt ny, historisk detente og et anti-koldkrigspartnerskab indledtes af Trump og Putin; imidlertid optrappes bestræbelser på at sabotere det«. Cohen sagde, Trump havde været »politisk modig«, og at »i dag blev vi muligvis vidne til, at præsident Trump voksede frem som en amerikansk statsmand«.

Under en diskussion med medarbejdere i dag mindede Helga Zepp-LaRouche om, at Trump og Kinas Xi Jinping havde holdt et meget succesfuldt møde på Mar-a-Lago tilbage i april måned; og at der umiddelbart forud for G20-topmødet havde været et strategisk møde mellem Xi Jinping og Putin i Moskva, som af begge sider blev karakteriseret som årets vigtigste, diplomatiske begivenhed og beskrev relationen mellem deres to lande som den bedste nogensinde. Nu har der, sagde Zepp-LaRouche, været et meget lovende, første møde mellem Trump og Putin. Så hvis disse tre præsidenter virkelig kan arbejde sammen, vil verden bevæge sig et gigantskridt fremad, og bort fra afgrunden og i stedet i retning af et nyt paradigme.

Der er selvfølgelig meget mere arbejde, der skal gøres. Det britiske Imperium må stadig overvindes. Man kan trygt stole på, at flokken på Wall Street og i City of London – samt deres bydrenge i det Demokratiske Partis Obama-lejr, og også de Republikanske neokonservative – vil gå bersærk over deres mislykkede forsøg på at standse Trump-Putin-topmødet, og vil optrappe deres kampagne for at vælte Trump-administrationen.

Der er faren for fremprovokerede krige på utallige scener over hele planeten. Men sejr er i sigte.

Zepp-LaRouche opfordrede den internationale LaRouche-bevægelse til at optrappe kampagnen for at sætte disse spørgsmål på dagsordenen, som G20-topmødet officielt undlod: nemlig LaRouches Fire Love, og at USA og Europa officielt fuldt og helt tilslutter sig Bælte & Vej Initiativet. Få folk til at støtte op omkring os, som kilden til de afgørende ideer, der driver denne udvikling fremad.

Foto: Præsidenterne Trump og Xi på G20-topmødet i Hamborg, Tyskland, 8. juli, 2017. (photo realdonaldtrump/instagram)

Bryd jorden og få skovlene i gang, Nu!

Leder fra LaRouche PAC, 8. juli, 2017 – Gårsdagens møde mellem præsidenterne Trump og Putin var et gennembrud. Som Helga Zepp-LaRouche i dag sagde, »de to gamle ræve overlstedede alle andre«.

Udenrigsminister Tillersons pressebriefing i går var ligefrem.

Han begyndte med Syrien, hvor de to sider netop var nået frem til en aftale om en våbenstilstand i den sydlige del som en begyndelse hen imod yderligere samarbejde dér – et samarbejde, som de to præsidenter længe diskuterede.

Derudover har USA, på anmodning af præsident Putin, udnævnt en Særlig Repræsentant for Ukraine.

Med hensyn til det obligatoriske spørgsmål om (den falske påstand om) russisk indblanding i de amerikanske valg sagde

Tillerson, at de havde diskuteret det, »Men jeg mener, at det, som de to præsidenter korrekt fokuserede på, er, hvordan går vi frem, hvordan går vi videre frem herfra. Men det står ikke klart for mig, at vi nogensinde vil komme overens om en løsning, vi er enige om, om dette spørgsmål [valgene], mellem de to nationer.

Så spørgsmålet er, hvad gør vi nu? Og jeg mener, at relationen – og dette gjorde præsidenten meget klart – er for vigtig, og det er for vigtigt til ikke at finde en vej, vi kan gå frem ad ...«

Tillerson var ganske veltalende omkring mødets overordnede karakter.

»Med hensyn til karakteren af de 2 timer og 15 minutter, så lad mig først sige – mødet var meget konstruktivt. De to ledere, ville jeg sige, kom meget hurtigt i kontakt med hinanden. Der var en meget klar, positiv kemi imellem dem. Jeg mener, igen – og jeg tror, det positive, jeg observerede – og jeg har haft mange, mange møder med præsident Putin før – er, at der ikke var en masse gentagelse af tidligere retstvist. Jeg mener, begge ledere føler, at der er mange ting i fortiden, som vi begge er utilfredse med. Vi er utilfredse, og de er utilfredse.

Jeg mener, at perspektivet hos dem begge var, at dette er en virkelig vigtig relation. De to største atommagter i verden. Det er en virkelig vigtig relation. Hvordan begynder vi at få dette til at fungere? Hvordan lever vi med hinanden? Hvordan arbejder vi med hinanden? Vi må simpelt hen finde en vej at gå frem ad. Og jeg mener, at dette blev – dette blev udtrykt om og om igen, utallige gange, af begge præsidenter, mener jeg, dette stærke ønske.

Det er i dag en meget kompliceret relation, fordi der er så mange spørgsmål på bordet. Og én af grundene til, at det tog så lang tid, mener jeg, er, at, da de først mødtes og ret

hurtigt lærte hinanden at kende, var der så meget at tale om – alle disse spørgsmål. De kom stort set ind på alt, i en eller anden grad. Og jeg mener, der var et sådant niveau af engagement og ordvekslinger, og ingen af dem ønskede at stoppe. Jeg måtte minde præsidenten [om tiden] flere gange, og folk stak hovedet inden for døren. Og jeg tror sågar – de sendte førstedamen [Melania Trump] ind på et tidspunkt for at se, om hun kunne få os ud derfra, men det virkede heller ikke. (Latter.)«

Spørgsmål: »Er det rigtigt?«

Tillerson: »Men – ja, det er sandt. Men det var ...«

Spørgsmålet: »Hvad var tidsplanen?«

Tillerson: »Jamen, vi fortsatte en time endnu efter hun var kommet ind. (Latter) Så det lykkedes helt klart ikke for hende.

Men jeg mener – det, jeg har beskrevet for jer, de 2 timer 15 minutter, det var et ekstraordinært møde. Jeg mener, der er simpelt hen – der er så meget for os at tale om. Og det var en god begyndelse. Jeg vil fortælle jer, at vi brugte meget, meget lang tid på Syrien, med en lang, detaljeret ordveksling om den aftale, vi havde indgået i dag – det blev annonceret – men også, hvor vi går hen, og at forsøge at få langt større klarhed over, hvordan vi ser dette udspilles, og hvordan Rusland ser det udspilles, og hvor ser vi ens på det, og hvor er vi uenige, og har vi de samme mål i tankerne.

Og jeg vil sige, at, i det store og hele, så er vore mål nøjagtig de samme. Hvordan vi kommer frem til det, har vi hver vores syn på. Men der er meget mere ensartethed dér, end der er uoverensstemmelser. Så vi ønsker at bygge på ensartethed, og vi brugte meget tid på at tale om de næste skridt. Og dér, hvor der er uoverensstemmelser, har vi mere arbejde mht. at komme sammen og forstå. Måske har de den rette fremgangsmåde, og vi har den forkerte.

Så der blev brugt meget tid på Syrien, fordi der har været så meget aktivitet omkring det.«

Der kunne siges meget mere om implikationerne af dette møde, og vi (LaRouche PAC's Nyhedstjeneste for abonnenter, -red.) rapporterer om noget af det i dagens nyheder. Men det, vi allerede har sagt, turde være rigeligt til at lægge legitime tvivl i bero.

Hvor går vi hen herfra? Svaret er, at vi må gribe dette svangre øjeblik for at bryde jorden mht. de store arbejder og infrastrukturprogrammer, der er presserende nødvendige i USA's »Helvedessommer« med nedlukning af transportinfrastruktur for at udføre reparationer – og sandsynligt kaos – der efter planen begynder denne mandag, den 10. juli. Faktisk begyndte det tidligere, sidste torsdag aften, med en afsporing på Penn Station – den tredje siden marts.

En overhængende, ny finanskrise går hastigt frem for atter at slå til. Og de »glemte mænd og kvinder«, der udgjorde udslaget ved præsidentvalget i 2016, slår fortsat sig selv ihjel – eller, som Bill Clinton udtrykte det, »dør af et knust hjerte«. Bedste skøn lyder, at endnu 59.000-65.000 døde af narkooverdosis alene i 2016 – det er flere end de 58.000 amerikanske soldater, der døde under hele Vietnamkrigen. Føj hertil omkring 100.000 alkoholrelaterede dødsfald og titusinder af deciderede selvmord.

Vi må drage fordel af aktuelle omstændigheder – af vore internationale muligheder, og af den første fornuftige, siddende amerikanske præsident i dette århundrede – og gå til omgående handling for at smadre cyklussen med inerti og modløshed, noget i retning af det, Franklin Roosevelt og Harry Hopkins gjorde i 1933 under en krise af en mindre størrelsesorden. Vi må omgående tage det første spadestik i de massive programmer for infrastruktur og jobs, der er så påtrængende nødvendige. Det kan én enkelt mand ikke gøre – selv ikke, hvis han er præsident.

**»Det nye navn for fred er økonomisk udvikling«
Helga Zepp-LaRouches
hovedtale til
Schiller Instituttets m. fl.
Konference,
Mad for Fred, New York, 7.
juli, 2017. (PDF)**

Det er bestemt sandt, at tiden for den unipolære verden er forbi, men multi-polaritet er stadig ikke løsningen, for det indbefatter stadig geopolitik, der var årsag til to verdenskrige i det 20. århundrede, og denne geopolitik er stadig i operation, i Nordkorea, i Syrien og i Ukraine.

Vi må derfor finde et højere niveau. Vi må få verden frem til at blive det, præsident Xi Jinping altid kalder »et samfund for menneskehedens fælles fremtid«. Et stort skridt i denne retning kunne være mødet mellem præsident Trump og præsident Putin, der mødes i dag for første gang som præsidenter. Dette er selvfølgelig et meget vigtigt skridt, for mellem præsident Trump og præsident Xi Jinping er der allerede etableret en meget positiv relation, så det er meget, meget afgørende, hvad der kommer ud af Trump-Putin-mødet. For de spørgsmål, vi må løse, er presserende og dramatiske.

Videoklipppet med Helgas tale kan ses her, start 15:45 min.:

International konference i New York: Mad for Fred, 7. juli, 2017

(Denne introduktionstekst forekommer på invitationen til konferencen):

Efter sin tale som deltager i Topmødet for Globale Tænketaanke under Bælte & Vej Forum i Beijing, 14.-15. maj, sagde Helga Zepp-LaRouche, stifter og formand for Schiller Instituttet, i et interview til *Shanghai Daily*:

»Jeg mener, at Bælte & Vej Initiativet betyder et revolutionerende skridt hen imod en ny epoke i civilisationen. Ideen om at have win-win-samarbejde mellem nationer er første gang, et konkret koncept for at overvinde geopolitik er blevet fremsat.

Eftersom geopolitik var årsagen til de to verdenskrige, mener jeg, det er et fuldstændig nyt paradigme for tankegang, hvor en idé, der fremsættes af ét land, samtidig vil have den nationale interesse i overensstemmelse med hele menneskehedens interesse. Dette er aldrig tidligere sket.

Dette har indgydt et enormt håb blandt udviklingslandene om, at de har en mulighed for at overvinde fattigdom og

underudvikling. Og jeg mener, dette er et initiativ, der vil vokse, indtil alle kontinenterne er forbundne gennem infrastruktur og udvikling.«

I samarbejde med Kinas Energifondskomite og Fonden for Genoplivelse af Klassisk Kultur, afholder Schiller Instituttet en konference i New York City fredag, den 7. juli, 2017. Vi vil bringe sammen, landbrugsledere, forskere og ingeniører inden for landbrug og politiske og diplomatiske, officielle personer fra hele USA, ledere fra Kina og fra andre nationer. Opgaven bliver at formulere en politik for fødevareproduktion og handel – i kølvandet på gennembruddet med Bælte & Vej Forum i Beijing i maj, 2017 – for omgående og radikalt at UDVIDE den globale fødevareproduktion og brødføde verden, katalyseret gennem den mest avancerede, 21. århundredes nuklear- og satellitteknologi.

Den amerikanske økonom og videnskabsmand, Lyndon LaRouche, der for 29 år siden var den oprindelige ophavsmand til konceptet og politikken med den »økonomiske udviklingskorridor« – i dag kendt som Verdenslandbroen – erklærede i sin rapport fra 1983, *'Der er ingen grænser for vækst'*, at nationer nu, med de eksisterende teknologier, har evnen til at producere tilstrækkelig med fødevarer af høj kvalitet til at brødføde 25 mia. mennesker, med en sund kost!

Han påpegede desuden, at Afrikas udvikling er af strategisk betydning – dvs., af strategisk betydning for Asien og for hele verdens befolkning. Hr LaRouche forklarede dernæst de detaljerede politikker for at virkeliggøre Afrikas potentiale for at blive både hele verdens »brødkurv« og et center for videnskab og rumforskning.

I dag, hvor 100 nationer aktivt deltager i Kinas Bælte & Vej Initiativ, er Vejen åben for at gøre netop dette!

Billede: »Fields of Gold«, af kunstneren Jane Small.

»Det nye navn for fred er økonomisk udvikling«.

**LaRouche PAC Internationale
Webcast,
7. juli, 2017**

Vært Matthew Ogden: Jeg vil gerne indlede med at fortælle vore seere, at, i dag er en meget historisk dag. Vi har endnu ikke fået de fulde rapporter om alt, der er sket; men vi har i dag set to meget vigtige konferencer, der finder sted, mens vi taler. Én af dem er naturligvis G20-topmødet i Hamborg, Tyskland, og den anden er konferencen (Schiller Instituttet, Kinesisk Energifond, Fonden for Genoplivelse af Klassisk Kultur), der finder sted i New York her i USA. Sidstnævnte er selvfølgelig konferencen med den meget passende titel, »Mad for Fred; Mad for Mennesker; Mad for Tankerne. Det nye navn for fred er økonomisk udvikling«; der, som jeg sagde, er sponsoreret i fællesskab af Schiller Instituttet, Kinesisk Energifond og Fonden for Genoplivelse af Klassisk Kultur. Vi vil i aftenens show vise videoen med Helga Zepp-LaRouches hovedtale på denne konference.

Men før vi kommer til det, så finder dagens anden, potentielt verdenshistoriske begivenhed sted på sidelinjerne af G20-topmødet i Hamborg, Tyskland. Selve G20-topmødet er relativt betydningsløst, sammenlignet med det langt vigtigere og større møde mht. potentiel signifikans, der fandt sted lidt tidligere i dag, mellem præsident Trump fra USA og præsident Putin fra Rusland. Og dette er, som jeg sagde, langt større mht. dets potentielle signifikans. Dette var muligheden for, at

præsident Putin og præsident Trump kunne have deres første, regulære møde ansigt til ansigt. Ifølge nyhedsrapporteringer varede dette topmøde – der, som jeg sagde, var den første mulighed for disse to præsidenter at mødes ansigt til ansigt – over to en halv time. Det var kun meningen, mødet skulle vare 30 minutter; men det faktum, at det fortsatte så lang tid – 2,5 time – er allerede og i sig selv et meget potentielt godt tegn. Det er tydeligvis en lovende udvikling; og uanset indholdet af denne drøftelse – som bestemt vil være meget signifikant; men, uanset dette, så varsler muligheden for USA's og Ruslands præsidenter at mødes ansigt til ansigt, og at skabe en direkte, personlig relation, godt for fred og stabilitet for hele verden, men også for relationerne mellem disse to lande og for skabelsen af en sund relation uden andres mellemkomst mellem disse to verdensledere. Og på trods af alle forsøg i de seneste uger på at sabotere potentialet for dette møde, så holdt det, og det fandt sted. Vi har endnu ikke modtaget de fulde rapporter om drøftelserne.

Vi ved, at der kun var seks personer, der deltog; så dette var en meget personlig mulighed for Trump og Putin til at udvikle denne form for arbejdsrelation. Mødet bestod af USA's udenrigsminister Rex Tillerson, Ruslands udenrigsminister Sergei Lavrov, de to tolke – den russiske og den engelske – og så selvfølgelig, de to præsidenter. Dette blev tilsyneladende gjort for at gøre det muligt for diskussionen at være meget åben, meget fri, og meget fokuseret på at maksimere det positive potentiale, som denne historiske mulighed bød på. Selve mødet indledtes med korte bemærkninger fra begge præsidenter til pressen, der fik lov at komme ind i lokalet lige i begyndelsen. Der var fotomuligheder, mens de trykkede hinanden i hånden, og de sagde, at de begge så frem til en meget grundig og positiv diskussion. Trump sagde det følgende:

»Præsident Putin og jeg har diskuteret forskellige ting, og jeg synes, det går meget godt. Vi ser frem til, at der vil ske en masse positive ting for Rusland og for USA, og for alle

andre berørte.«

Dernæst fulgte præsident Putin op på disse bemærkninger:

»Vi har talt sammen over telefon, men telefonsamtaler er afgjort aldrig nok. Jeg håber, at, som De sagde«, med henvisning til præsident Trumps bemærkninger, »vore møder vil give positive resultater.«

Dette møde mellem de to præsidenter fulgte efter et timelangt møde tidligere på dagen mellem udenrigsministrene Tillerson og Lavrov, hvor de, iflg. rapporter, diskuterede potentialet for en antiterror-koalition mellem Rusland og USA; med nogle detaljer mht. situationen i Syrien og præsident Assad. Nogle af detaljerne i denne foreslåede plan blev afsløret i pressen i går og i dag. Planen inkluderede såkaldte »sikre zoner« og tilsyneladende også en aftale om at gøre det muligt for præsident Assad at forblive ved magten; men dernæst at gå frem med en diplomatisk løsning på situationen dér. Men der er heller ikke blevet rapporteret eller afsløret nogen detaljer om dette møde mellem udenrigsministrene Lavrov og Tillerson. Men det anses selvfølgelig generelt som forberedelse til drøftelserne mellem Trump og Putin.

Bortset fra det, så har G20-topmødet været temmelig domineret af meget voldsomme protester og aktivitet fra uropolitiet uden for topmødet i Hamborg; og, på selve topmødet, af diskussioner om frihandel og klimaforandring. Men betydningen af de bilaterale møder, der finder sted på sidelinjerne, er naturligvis langt vigtigere end nogen diskussion, der finder sted på selve G20-møderne. En positiv indikation er imidlertid, at der tydeligvis er gang i noget mht. relationen mellem Tyskland og Kina. Helga Zepp-LaRouche sagde, da vi talte med hende for ca. 30 min. siden, at hun ser noget meget positivt, der finder sted i retning af kinesisk-tysk samarbejde om Afrikas udvikling. Kinas præsident Xi Jinping benyttede lejligheden af sit besøg i Tyskland for at deltage i dette G20-topmøde, til at få et regulært møde med Tysklands

kansler Angela Merkel, og hvor de underskrev en aftale om i fællesskab at bygge et vandkraftværk i Angola. Under den fælles pressekonference efter mødet sagde Xi Jinping:

»Vi fejrer i år 45-året for relationen mellem Tyskland og Kina. Det er en succeshistorie. Vi står nu over for en ny begyndelse, hvor vi har brug for nye gennembrud.«

Helga Zepp-LaRouche sagde:

»Dette er tydeligvis begyndelsen til noget, der potentielt er meget positivt mht. de bilaterale relationer mellem Tyskland og Kina, men også mht. den idé, at Tyskland spiller en meget positiv rolle med at deltage i de udviklingsprojekter, som Kina allerede bygger i Afrika.«

Xi sagde, at Kina er parat til at gå sammen med Tyskland for at konsolidere den gensidige tillid mellem de to lande; opbygge mere konsensus og fremme samarbejde og forbundethed (konnektivitet).

Helga Zepp-LaRouches analyse af dette var, at der tydeligvis var åbnet op for noget; og dette kommer i hælene på Bælte & Vej Forum, der fandt sted i Beijing i midten af maj. Selv om Tyskland ikke spillede noget særlig positiv eller aktiv rolle på dette forum, så sagde Helga, at,

»De er tydeligvis ikke så dumme, at de ikke kan se, hvad vej vinden blæser. Hvis de ikke springer med på vognen nu, vil de blive efterladt i mørket. Udviklingen af Afrika er tydeligvis en mulighed for Tyskland og andre lande i hele verden til at deltage i disse fordelagtige tredjeverdensrelationer med Kina og de afrikanske nationer.«

Én meget interessant udvikling på denne front er et andet topmøde, der finder sted samtidig med G20-topmødet i Tyskland, og det er Schiller Institut/Kinesisk Energifond-konferencen, der finder sted i New York City. Dette er et topmøde under den Afrikanske Union; og hovedtalen på dette topmøde blev holdt af

FN's vicegeneralsekretær, en kvinde ved navn Amina Mohammed, der er tidligere nigeriansk regeringsminister. I sine bemærkninger til denne konference under den Afrikanske Union kom hun med en meget vigtig henvisning til den rolle, som Kina spiller gennem Bælte & Vej Initiativet for at bringe udvikling til det afrikanske kontinent. Hun opmuntrede alle nationerne i den Afrikanske Union til at »benytte sig« af denne massive, kinesiske regeringsinvestering og infrastrukturprojekter, der har gjort det muligt for disse lande at begynde at bevæge sig, med spring fremad, forbi den tvungne tilbagestående, der var blevet dem påtvunget gennem århundreders kolonialisme og imperiepolitik. I sin tale roste Amina Mohammed *»Kinas Bælte & Vej Initiativ, der tilsigter at bygge en Ny Silkevej, bestående af havne, jernbaner og veje for at udvide handelskonnektivitet i hele Asien, Afrika og Europa«*, iflg. nyhedsrapporteringer. Hun sagde, *»Dette er en mulighed for ikke alene at give alternativer for at gøre skydevåbnene tavse for vort folk, men en mulighed, der vil bevare vore aktiver – både menneskelige og naturlige – på kontinentet og bygge vort i morgen, i dag.«* Dette er en meget vigtig bemærkning fra FN's vicegeneralsekretær, og vi ved, at Antonio Guterres, FN's generalsekretær, havde meget positive bemærkninger, som han udtalte om Bælte & Vej Initiativet på tærsklen til Bælte & Vej Forum i Beijing.

Dette fører os direkte til den konference, der finder sted, mens vi taler, i New York City. Denne konference, der fandt sted parallelt med et møde i FN om sikkerhed for fødevareforsyning og bæredygtighed i landbruget, blev adresseret i fællesskab af Helga Zepp-LaRouche – og vi vil afspille hendes bemærkninger om et øjeblik – men også af Patrick Ho, der er viceformand for Kinesisk Energifondskomiteen. Han havde netop talt i FN sammen med en meget stor kinesisk delegation af kinesiske landbrugseksperter, den foregående dag, i går. Han holdt en tale, der stemte meget godt overens med den tale, han holdt tidligere på dagen på denne begivenhed i New York, sponsoreret

af Schiller Instituttet. Den tale, han holdt, var – iflg. rapporter – en meget anti-Malthus-tale om potentialet for en hurtig udvikling af bæredygtigt landbrug, for at brødføde den konstant voksende befolkning på denne planet. Noget, der naturligvis direkte tilbageviser argumentet i Malthustraditionen, og som er kommet fra Det britiske Imperium så længe. Men med de rapporter fra denne konference, der stadig finder sted, mens vi taler, så er der 175 deltagere; diplomatiske delegationer fra diverse lande i hele verden via deres konsulater i New York City; aktivister, der deltager; folk fra diverse colleges i omegnen af New York City; og den officielle repræsentation fra den kinesiske delegation og fra en landbrugsdelegation, der er kommet tilrejsende fra USA's Midtvesten. Denne konference åbnedes med bemærkninger fra den tidligere borgmester af Muscatine, Iowa, som personligt overbragte hilsner til konferencen; men dernæst gav han deltagerne på konferencen en slags lektion i baggrundshistorien om, hvorfor Iowa-Kina-porten er så afgørende for amerikansk-kinesiske relationer. Meget af dette drejer sig om præsident Xi Jinpings personlige relation til staten Iowa og byen Muscatine pga. hans interesse for landbrugsmetoder i USA i den tid, hvor Xi Jinping var provinsguvernør i Kina. Han havde således et personligt bånd til staten Iowa, men også til den tidligere guvernør Terry Branstad, der nu er USA's ambassadør til Kina. Efter borgmesteren af Muscatines bemærkninger holdt Patrick Ho sin tale; og dette efterfulgtes så direkte af Helga Zepp-LaRouches hovedtale.

Jeg vil nu gerne give jer lejlighed til selv at høre de bemærkninger, som Helga Zepp-LaRouche kom med til denne konference, og som fik en meget varm modtagelse og bragte hele diskussionsniveauet op på et meget højt niveau mht. de muligheder, der ligger forude, for at konsolidere dette Nye Paradigme i internationale relationer; især med muligheden for fuldt og helt at bringe USA ind i en deltagelse i den Nye Silkevej.

Her følger Helga Zepp-LaRouches bemærkninger:

(Her følger resten af webcastet på engelsk).

HELGA ZEPP-LAROUICHE

: Dear conference participants, I feel very honored to address you, even if it is by video, because I think we are all aware that we are involved in the historically, extremely important process of trying to improve the relationship between the United States and China, in the context of the Belt and Road Initiative. This is especially important in the area of agriculture and food production, because this is an extremely urgent question. Because, while at the G20 meeting in Hangzhou last year, China and all the other participating nations devoted themselves to eradicate poverty by the year 2020, we have not yet reached that goal. Just a couple of days ago, the UN Food and Agriculture Organization put out a report that world hunger is on the rise, and that the situation, especially in Yemen, is terrible: Half or more of the population is in acute danger of starvation; but also in Nigeria and South Sudan and many other areas, the situation is worsening. Well, today, there is also the G20 summit in Hamburg, and the outcome will be a surprise, either way, because until last year's G20 in Hangzhou, which was very harmonious and characterized by a great optimism for the future of mankind, this time the tensions are very high. In the last couple of days however, there was a sort of prelude in the form of a summit between President Putin and President Xi Jinping in Moscow,

which

was really extremely important, and both characterized it as the

most important event of the year for their nation. They deepened

the strategic partnership, they established an even deeper level

of their personal friendship, and they declared that the time of

the unipolar world is over, because of the strategic partnership,

especially.

This is certainly true, that the time of the unipolar world is over, but multi-polarity is still not the solution, because it

implies still geopolitics, which was the cause of two world wars

in the 20th century, and this geopolitics is still in operation,

in North Korea, in Syria, in Ukraine.

We must therefore find a higher level. We must get the world to what President Xi Jinping always calls "the community for a shared future of humanity." One big step in that direction could

be the meeting President Trump and President Putin, who are meeting today for the first time as Presidents. Obviously, this

is a very important step because, between President Trump and President Xi Jinping, a very positive relationship has been established already, so whatever comes out of this Trump-Putin meeting is very, very crucial. Because the questions we have to

solve are urgent and dramatic.

The food crisis, the hunger crisis which I mentioned is only a symptom of the fact that the old economic model is not functioning any more. We are sitting on a powder-keg crisis which

erupted in 2008, which could come back with a vengeance, only much, much worse. Because even a slight increase in the interest

rate, moving away from quantitative easing could lead to a blowout of the corporate debt. Now, the firms which got the zero

interest rate liquidity from the central banks, the quantitative

easing, used this money, not to invest in productive investment,

but for so-called financial engineering by buying up their own stocks to make it look better on the books, having more nominal

value but also increasing the corporate debt which could now could blow out if there is an increase in the interest rate.

And that is only one aspect of the systemic crisis which we still have. The other one is the so-called level 3 derivatives which many European and other banks are sitting on. Level 3 derivatives are those, which no market ... because you can't sell

them, and the banks still keep them as assets, which really is a

sort of mega-fall [ph 5.03].

So the problem is that just yesterday, the fourth largest bank in Italy was taken over by the government, and combined with

a bail-in, whereby the customers could only sell their bonds and

stocks at 18 cents to the euro, and that is a threat which is hanging over the entire banking system.

Now, what could be done to solve that? Well, let's look at one other aspect of the crisis: Just a couple of days ago, in one

single day, 80,000 refugees arrived from Libya in little boats,

being picked up by NGOs in Italy. Eighty thousand people in one

day overstretches the capacity of any country, and Italy has already taken in so many million people. So when they requested

that other countries located on the Mediterranean like Spain and

France should also take some of these refugees, these countries rejected that.

Now that obviously shows there is no unity in the European Union on this question.

Now how could you address this whole series of problems?

What should actually be on the agenda of the G20 in Hamburg?

Well, if you would put a global Glass-Steagall separation on the

agenda, doing exactly what Franklin D. Roosevelt did in 1933, by

separating the commercial banks and the investment banks, putting

the commercial banks under state protection, writing off the non-performing the derivatives of the investment banks, and then

going to a Hamiltonian credit system by setting up national banks

in every country and issuing large-scale, low-interest rate credits, then we could solve the problem.

Mr. LaRouche has defined Four Laws to remedy the financial crisis and the Fourth Law is the crash program for the realization of thermonuclear fusion power. And there, the good news is that China just accomplished a major breakthrough in this

respect, with its [EAST] tokamak in Hefei where they reached a so-called "steady-state H-mode operation" for 101.2 seconds.

This

is a major step towards the realization of thermonuclear fusion.

If such a reorganization according to these Four Laws, Glass-Steagall, national bank, credit system, crash program

for fusion and space technology would be implemented, then the trans-Atlantic countries could cooperate with such banks as the AIIB, the New Development Bank, and others, together with China, and build up, for example, Africa. China is so far the only country which has done something to fight the root causes of the refugee crisis, by investing large-scale in rail lines in Africa, in dams, in power plants, in industrial parks, and in agriculture. And this is actually, the only way to solve the refugee crisis in a human way. One promising step in this right direction is that between President Xi Jinping and Chancellor Merkel, yesterday they agreed that they will build together the hydropower complex in Angola, and stated that that could be a model for the cooperation between China and Germany in Africa in general. Now, the Africans, because of what China has been doing, in building up huge industrial complexes for the first time in Africa, they have a new sense of self-confidence and they're telling the Europeans, "we don't want to have your sermons on how we should have good governance, we want to have investments in infrastructure, in manufacture, in agriculture, as equal business partners."

Can we expect the G20 to do this, to go in this direction of a global reorganization of the financial system and then go for a real intervention in the development of Africa? Well, I'm afraid they will not.

But this will remain the issue which has to be accomplished. The Four Laws of Lyndon LaRouche, and to get the United States and European countries to cooperate with China in the Belt and Road Initiative, in the New Silk Road, is, indeed, the approach

how you can tackle all problems in the world. But this conference, the Food for Peace conference is a very important step in this direction. As a matter of fact, to get the United States and China to work together on the New Silk Road perspective, in the New Silk Road spirit, is in my view the most

important aspect in this process: Because if the two largest economies can work together, I think we are on the right way to

win for all of civilization.

Therefore, let's work together to join the Chinese dream, and to revive the American dream, because the American dream needs to be revived, because it has almost been forgotten. But together, we can accomplish the dream for all of humanity.

OGDEN: So, we will have much more coverage of the conference in

New York after it concludes. That was Helga Zepp-LaRouche's keynote to that conference; "Development Is the New Name for Peace". As I said, there is a very significant delegation from

China which attended that conference in New York City. This just

testifies all the more to the role that the LaRouche movement is

playing here in the United States to being the leading mediator

in terms of the relationship which is being forged between these

two great countries. The idea originally came out of Lyndon and

Helga LaRouche's initiative for the Eurasian Land-Bridge; and

the
role that the LaRouche movement played could not be any more
critical in terms of making that happen, and making that into
a
reality. We are definitely making steps along that road, but
as
you heard Helga LaRouche say, it is crucial that we make some
very important breakthroughs here in the United States in
order
to allow that to occur; including a full-scale adoption of the
Hamiltonian economic program that was spelled out by Lyndon
LaRouche in that Four Economic Laws. This is the prerequisite
to
the United States being able to accomplish the kinds of
developmental miracles that China has demonstrated over the
last
15-20 years.

Emphatically, that begins with the restoration of
Glass-Steagall. The news out of Italy with the
nationalization
of Monte dei Paschi Bank just emphasizes evermore crucially
how
fragile the entire trans-Atlantic system is right now. We are
by
no means in the clear, despite the fraudulent claims that have
been coming out of the Federal Reserve over the last few days.
We are definitely still on the cusp of what could be a far
greater crash than what we experienced in 2008. As Helga
mentioned in those remarks, a lot of this is coming from the
build-up in the corporate debt bubble and in other means. You
still have the life expectancy crisis across the United
States;
you've got the opiate addiction crisis across the United
States.

We have some new developments in terms of the statistics in
that
regard that have just come in today. But this is appalling,

and

it could not be more urgent that this initiative be taken. We do know that there was a press availability at 1pm this afternoon in the break between the two panels at this conference

in New York City. Diane Sare was representing the LaRouche movement; and as we have been told, there were some pretty significant press involvement. So, we will look forward to seeing some coverage of this conference that happened up in New

York; and we'll have a much fuller report for you after that concludes.

Let me just finish the broadcast here today by paraphrasing for you some remarks that Helga LaRouche had just about 30 minutes ago when we spoke with her, after she had the chance to

view the proceedings of that conference and also to review some

of the outcomes of the G-20 that have been occurring over the course of the daytime hours today. She said look, there are very

clearly positive developments that are occurring. We could list

them, but as we've seen just today, some of these developments are very positive for the future stability [among] these three great countries – China, Russia, and India; but also in terms of

the relationship for building the future. But, she said, people

should be no means become complacent or satisfied. Things are very clearly moving in our direction, the direction of the ideas

of a New Paradigm; but we need much bigger breakthroughs in every

respect on the road towards that New Paradigm. Nothing has been

consolidated. Clearly the world is inclined in that

direction,
and you could read into the relationship between Germany and China, saying these countries are now beginning to realize what
is the dominant dynamic on this planet. But, we are by no means
there yet; we have not reached the goal. There is still a long
ways to go until that new reality is safely and securely consolidated. In the meantime, we have a lot of work to do; especially as we begin to realize the magnitude of the impact that the ideas of the LaRouche movement have had on world history. We also have to become very sober and clear-eyed about
what this means our responsibilities are at this moment. They are on a far greater scale than we have ever had, as we reflect
on the magnitude of the opportunities that these recent developments pose to us as a movement, and to humanity. She said
this – again – is no time for complacency; everything can fall into place. Or, everything could fall apart.
So, I think that's a very active picture of a very rapidly changing world situation, as we have it right now. These simultaneous summits – the G-20 in Germany and the conference that's happening in New York – I think are very important crossroads; a very important conjunctural turning point in terms
of the opportunity for consolidating this vision of a new relation between the great powers on this planet. We have yet to, I think, have the full report of what has come out of both of
these two summits. So, on that note, I would like to encourage
you to please stay tuned to the LaRouche PAC website, because we
will definitely have an analysis and a full reading on what

has
come out of the events as they've proceeded today. I can let
you
know that as we look forward to next week, the Monday update
on
this website, our regular Monday afternoon Policy Committee
show,
will feature an interview with Bill Jones, who is the *EIR*
Washington bureau chief and has accompanied Helga Zepp-
LaRouche
on many of her trips to China over the recent few months and
years. So, we've invited Bill Jones to come into the studio
to
give his exclusive view and perspective on what the outcome of
these events over this weekend will have been as we reach the
beginning of next week. So, we encourage you to tune in again
for our show here next Monday, and in the meantime, stay tuned
to
larouchepac.com and we'll be sending out updates as we get
them.
Thank you for watching here today, and please stay tuned.

**»Alt kan falde på plads,
eller
kunne falde fra hinanden« –
Topmøde mellem Trump og Putin**

fredag er historisk vendepunkt

Leder fra LaRouche PAC, 6. juli, 2017 – Med det planlagte topmøde fredag, der nærmer sig, mellem præsidenterne Trump og Putin, er der et stort potentiale for et brud, væk fra det britiskorkestrerede fremstød for at sabotere samarbejde mellem Rusland og USA. Men, som Helga Zepp-LaRouche i dag advarede om, så er der imidlertid ingen tid at spille på selvtilfredshed –

»Alt kan falde på plads, eller kunne falde fra hinanden«.

Situationen i Nordkorea drives helt ud på randen, og skylden lægges på Kina, alt imens briterne fabrikkerer *fake-news* om et kemisk angreb i Syrien, hvor skylden lægges på russerne! Vi har spørgsmålet om krig eller fred liggende lige foran os!

Briterne og de neokonservative i både det Republikanske og Demokratiske parti i USA, med de løgnagtige medier som heppekor, ønsker at bringe USA tilbage til Obamas kurs mod krig med Rusland og Kina. Niveauet af kampagnehysteri og desperation for at bringe præsidenten til fald blev i dag udstillet under pressekonferencen mellem præsident Trump og den polske præsident Andrzej Duda, der fandt sted efter deres møde i Warszawa, og hvor en reporter forsøgte at lægge en fælde for Trump og sagde: »Svar ja eller nej; blandede Rusland sig i det amerikanske valg?« Trump levede op til situationen og sagde, i parafrase: »Det kunne have været Rusland, og det kunne have været andre lande. Jeg mener, det har fundet sted i mange år.«

Trump nævnte ikke eksplicit briterne, men han er selvfølgelig helt bekendt med det platte dossier, fuld af løgn, som blev udarbejdet af den britiske MI6-agent, Christopher Steele (på lønningslisten over britiske aktiver hos både det

Republikanske og Demokratiske parti, og måske også hr. Comeys FBI), og som fremstiller Trump som russernes naive tåbe, der bliver afpresset og kontrolleret af Putin.

Presset af den afsporede journalist, der sagde, at det amerikanske efterretningssamfund direkte placerede det på russerne, svarede Trump, helt korrekt, at efterretningssamfundet og journalistens reporter-kolleger for nylig var blevet afsløret i at bringe falske nyheder til torvs med deres påstand om, at »alle 17 amerikanske efterretningstjenester var enige i«, at det var russerne; og at medierne var blevet tvunget til at indrømme, at de havde taget fejl med hensyn til denne og flere andre falske nyhedshistorier om Rusland. »Husker I Irak?«, spurgte Trump. »Alle var enige om, at Irak besad masseødelæggelsesvåben, 100 % enige, og det var forkert, og vi endte i ét eneste stort rod.«

Udenrigsminister Tillerson, på vej til G20-mødet, der begynder fredag, sagde til pressen, at det vigtigste på topmødet mellem Trump og Putin fredag »er at få en god diskussion mellem præsident Trump og præsident Putin om det, de begge ser som arten af denne relation mellem vore to lande«. Han bemærkede, at, i Syrien, »påbegyndte vi en indsats ... for at genopbygge tillid mellem os selv og Rusland på det militære niveau, men også det diplomatiske niveau. Jeg mener, at denne indsats tjener begge vore interesser, såvel som også det internationale samfunds generelle interesser«.

Trump vil også mødes med Xi Jinping fredag. Han har allerede offentligt erklæret, at han ønsker, at Amerika skal samarbejde med Kina om Bælte & Vej Initiativet; den Nye Silkevej. Samtidig vil en stor gruppe ledende, kinesiske landbrugseksperter tale ved et arrangement i Manhattan fredag, med Schiller Instituttet som medsponsor, sammen med også Helga Zepp-LaRouche og flere ledende, amerikanske landmænd og landbrugsfolk, om det presserene nødvendige i globalt samarbejde for at imødekomme den voksende hungersnødkrise i

verden. FAO rapporterede i denne uge, at antallet af underernærede mennesker i verden atter var voksende og demonstrerede behovet for samarbejde for at udvide den videnskab og teknologi, der er nødvendig for at brødføde hver eneste borger i verden.

Trump har forpligtet sig til at afslutte krige for »regimeskifte«, arbejde sammen med Rusland om bekæmpelse af terrorisme og arbejde sammen med Kina om den Nye Silkevej. Han har også forpligtet sig til at gennemføre Glass-Steagall for at gøre en ende på Wall Streets hasardspilsoperationer og vende tilbage til Hamitons tradition med det Amerikanske Systems dirigerede kredit til den fysiske økonomi og Det almene Vel. Vil han gøre det? De kommende dages historiske begivenheder vil på afgørende vis besvare dette spørgsmål.

Vi venter spændt – Vær forberedt på store ting forude

Leder fra LaRouche PAC, 5. juli, 2017 – Der er en fornemmelse af, at verden 'venter i spænding' lige nu, i forventning om de begivenheder, der vil finde sted under Gruppen af 20's møde i Hamborg, Tyskland, den 7.-8. juli. Det er bestemt ikke, fordi der er grund til at antage, at et mirakel vil falde ned fra himlen og redde dagen. Sandsynligheden taler for en formel overtapetsering af rådne splinter og politikker. Men personer og kræfter er i gang for at fremtvinge en forandring til det gode.

Der er ingen tid at spille; farerne er store. Som den russiske præsident Vladimir Putin for nylig sagde under Skt. Petersborg

Internationale Økonomiske Forum, »vi må ikke – har ikke ret til at – spille vores tid og indsats på skænderier, fejder og geopolitiske lege«. Dette blev citeret sidste fredag af den russiske udenrigsminister Sergei Lavrov ved et arrangement i Moskva (Primakov-forum), hvor han sagde: »Det, vi har brug for, er vise og afbalancerede fremgangsmåder ...«

Netop nu haster dette med hensyn til situation med Nordkorea, hvor FN's Sikkerhedsråd skal mødes i dag under Kinas formandskab. Den kinesiske præsident Xi Jinping og Putin påbød i går deres udenrigsministre at udstede en politisk erklæring om, hvad man skulle gøre med henblik på en god løsning.

Præsident Xi gør sin del i nedtællingen til Gruppen af 20. I Tyskland udgav han den 4. juli en artikel, der kom i mainstreammedierne, med titlen, »At gøre verden til et bedre sted«. Dette skete forud for hans møde med kansler Angela Merkel og andre tyske ledere. Xi erklærede, at »Bælt & Vej Forum for Internationalt Samarbejde, der for nylig fandt sted i Beijing, har til formål at fremskynde samspillet mellem udviklingsstrategier og forbundethed« nationerne imellem, og at »det kimer med temaet for dette års Hamborg-topmøde, 'At forme den indbyrdes forbundne verden'. Bælte & Vej Initiativet og G20-samarbejde kunne komplementere og forstærke hinanden ...« Xi sagde, at Kina håber at arbejde sammen med alle parter ved Hamborg-topmødet, for global vækst.

I *Xinhua*s kinesisk-sprogede dækning af den efterfølgende debat i Tyskland over Xis bemærkninger, citeredes Helga Zepp-LaRouche, der blev beskrevet som »formand og stifter af Tysklands kendte tænketank, Schiller Instituttet«. Hun støttede kraftigt Xis bestræbelser for at bygge et »fællesskab for en fælles skæbne«, og hun understregede også betydningen af Bælte & Vej Internationale Samarbejdstopmøde. Desuden sagde Helga Zepp-LaRouche: »Udviklingen af Afrika er et af de vigtige spørgsmål ved G20-topmødet. Kina har i realiteten løst flygtningeproblemet ved kilden, gennem investeringer og byggeri af jernbaner, dæmninger, kraftværker, industriparker

og uddannelse af den afrikanske arbejdsstyrke. Hvis Europa vil løse flygtningekrisen på en human måde, bør det blive involveret i 'at bygge hele vejen'«. (Groft oversat fra *Xinhua*-nyhedstelegrammet, der også optræder i Sina, på CGTN og på det kinesiske Forsvarsministeriums site.)

Manglen på handling i ånden fra Bælte & Vej dukker på dramatisk vis op i mange situationer. Se på New York City. Mandag, den 10. juli, starter »Smertens-sommeren«, hvor linjer vil blive taget ud ved Penn Station for at udføre reparationer, der er gået over tiden, men der er ingen overordnet plan for hele området, og heller ingen nødforholdsregler for befolkningen. Samme tid, næste uge, kunne være fuld af kaos, hysteri og lidelse.

Og alligevel har Transportministeriet netop trukket sin repræsentant ud af bestyrelsen for »Gateway-projektet«, et fortjenstfuldt program om byggeri af nye overgange over Hudsonfloden mellem New Jersey og Manhattan. Det foreslåede statsbudget for 2018 har ligeledes ikke afsat nogen midler til arbejder på Portal Bridge, den eneste overgang over Hackensack-floden, der tager hele den nord-sydgående jernbane fra New Jersey og ind i Manhattan.

Lad os på den internationale scene se på fødevarer-situationen. Den 3. juli udgav FN's Fødevarer- og Landbrugsorganisation (FAO) en erklæring om, at den globale hungersnød vokser. Behovet for nødhjælp i Yemen, Nigeria og Sydsudan, samt andre steder, er de alvorligste, siden Anden Verdenskrig.

Den 7. juli, hvor G20 åbner, vil der samtidig være en international konference, med Schiller Instituttet som medsponsor, i New York City, om »Mad for Fred: Det nye navn for fred er økonomisk udvikling«, hvor deltagere, inklusive diplomater, landbrugseksperter og repræsentanter for USA's landbrug, vil konferere om løsning af nødsituationer og om at gå frem mod en verden med rigelig mad, og en »fælles udviklings-skæbne«. En erklæring fra en landbrugsorganisations

konference lyder: »Vi har ingen idé om de vidunderlige fremskridt, der venter forude, hvis vi kommer ind på sporet med bevidste udviklingspolitikker og kommer væk fra sporet med løgnene om, at vi skal 'have tillid til markeds kræfterne ...'«

Midlerne herfor er for hånden: [LaRouches »Fire Love«](#).

Foto: (photo: Die Bundesregierung/Tybussek)

Lyndon LaRouche: »Sand patriotisme: At forsvare universets lov og evnen til fornuft.« LPAC kortvideo

For at kunne håndtere den form for krise, vi konfronteres med, må vi søge i os selv og i os selv finde en værdi, der er så dyrebar, at, hvis vi brugte vort liv på at forsvare denne værdi, ville vi herved have vundet vort liv, fordi vi ville have vundet formålet med vor dødelige eksistens.

»Hvis vi vedtog den holdning, som USA havde under Kennedys rumprogram; faktisk Eisenhower/Kennedy-rumprogrammet, fra ca. 1958, det såkaldte 'Sputnik'-program, og frem til 1965, kombineret med en politik for investerings-skattecredit for passende investering, sammen med et program for videnskabsberigelse i vore skoler og lignende ting, som vi gjorde dengang; intet andet end dette, så kan jeg forsikre jer for, at, med en viden om, hvad der er vigtigt at arbejde på inden for videnskab, inden for teknologi; med en viden om de projekter, der er den bedste måde at udtrykke disse teknologiske forbedringer på, så garanterer jeg jer, at, hvis

mennesker på denne planet havde den politiske vilje til at gøre dette, ville vi øge den potentielle befolkningstæthed på denne planet, og forbedre levestandarden med så meget som 40 gange så meget som i dag, hen over de næste tre generationer med faktor 10. Vi kunne ved slutningen af dette århundrede ... i løbet af to generationer, opretholde et potentielt befolkningstal i størrelsesordenen 100 milliarder mennesker – med større lethed, meget bedre ernæret, langt tryggere, mere frie, meget mindre overfyldt end i dag, fordi vi brugte jorden på en mere intelligent måde.

Der findes to slags 'naturlig lov', eller to aspekter af naturlig lov. Den første er universets love, og den anden, eller lad os sige, hvis et kongresmedlem skulle finde på at ophæve tyngdeloven, for nu at bruge et billede, ville det så ophæve tyngdeloven? Det ville det ikke. Så hver gang personer, fordi de har stor, politisk magt, siger, at de trodser det, der i realiteten er en lov i det fysiske univers, en lov i naturen, naturlig lov, og de, på grund af deres magt, får andre til at støtte denne modstand, hvad sker der så med nationer, der trodser naturen? De bliver knust, ødelagt. Deres bekæmpelse af naturlig lov bliver redskabet for deres ødelæggelse. Hvis man støtter politikere, der bedriver en sådan trods af naturlig lov, hvad bringer man så over én selv, og ens nation? Man bliver en medskyldig, man håndhæver denne ødelæggelse, man fremkalder ødelæggelsen af ens nation, ens familie, alting.

For at kunne håndtere den form for krise, vi konfronteres med, må vi søge i os selv og i os selv finde en værdi, der er så dyrebar, at, hvis vi brugte vort liv på at forsvare denne værdi, ville vi herved have vundet vort liv, fordi vi ville have vundet formålet med vor dødelige eksistens. Det er, hvad en soldat burde have i kampen, mod, ikke patriotisme, men dét; ikke patriotisme som et abstrakt flag; ikke patriotisme som et racistisk begreb; ikke patriotisme i nogen af disse andre, symbolske betydninger; men patriotisme i den betydning, som vi

burde have i USA, men som vi stort set er fremmedgjorte overfor. At vide, hvad Ben[jamin] Franklin repræsenterede; et system af repræsentativt selvstyre under naturlig lov, og under loven, der styres af naturlig lov. At forestille sig rædslen ved engang at have kendt et sådant selvstyre; at forestille sig at leve under slaveri, der ikke alene er en materiel undertrykkelse, men ødelæggelse af selve ens børns sjæl. Og på os ligger således, og jeg vil respondere til denne udfordring, det moralske ansvar for hundreder af milliarder af sjæle, der, hvis tingene var passende, burde blive født i fremtiden.

Det ansvar påhviler os, at se tilbage til de martyrer, der gav os regeringsinstitutioner, i hvilke sandhed, og således frihed, fik samfundsmæssig status. Der findes ikke frihed uden sandhed, og der findes ikke sandhed uden frihed. Rettigheden hos en person, der ledes af de rette principper, til at komme frem til en mening, der bygger på fornuft – ikke en tilfældig mening, men baseret på en omhyggelig anvendelse af fornuft; og denne persons rettighed til at stå frem og sige, 'Dette er, hvad jeg mener, med mindre jeg bliver overbevist om det modsatte gennem fornuft'. Det er frihed. Om så hele samfundet er uenig med én, hvad så? Så længe, man ledes af fornuft, og så længe, man underkaster sig korrektion af ens opfattelse gennem fornuft, det er retten til at fremføre en mening i modstrid med flertallet i samfundet omkring én; det er frihed. Et demokratisk samfund, som 'Projekt Demokrati' i Kongressen definerer det i dag, er den mest forfærdelige vederstyggelighed, man kan forestille sig, og imod hvilket de, der grundlagde USA, advarede. 'Demokrati' er det værste af alle onder, den værste af alle tyranner, fordi der ikke findes en værre tyran end i den irrationelle flok, en lynch-flok; demokrati, som de definerer det, er et demokrati, der består af en lynch-flok – pas på med ikke at have den forkerte hudfarve, eller den forkerte mening – og under hvilket personen ikke har nogen rettighed, undtagen retten til at være enig med det, der fremstår som flertallet af den herskende

mening. Og, hvis flokken skifter mening, så river man sit tøj af og tager det tøj på, den tager på, og så fremdeles. Et samfund af modeluner og vanvid, uden noget moralsk formål, nogen moralsk karakter og evne til fornuft. Forsvaret af personen, der ønsker at udøve fornuft, der ønsker at blive styret af naturlig lov og fornuft, er samfundets helligste pligt – forsvaret og omsorgen for sådanne personer. Og et samfund, der ikke opfylder denne mission, er ikke levedygtigt. En regeringsform, der ikke tjener dette formål, er ikke levedygtig, fordi den ikke beskytter den mest dyrebare del af det menneskelige samfund – udviklingen af fornuftsevnen i den enkelte person; det, der gør os til virkelige mennesker; det, der gør vores individuelle liv helligt.

Og det er, hvad der står på spil.«

Offentliggjort den 5. jul. 2017

☒ *Ovenstående er et klip fra LaRouches hovedtale på en 1988-konference »Mad for Fred«, som en fejring af den forestående Schiller Institut-konference denne fredag (7. juli, 2017), der ligeledes har titlen, »Mad for Fred: Det nye navn for fred er økonomisk udvikling«. Hr. LaRouche talte for flere end 400 landbrugsledere om potentialet for at anvende det Amerikanske Systems økonomiske metoder for at opretholde 100 milliarder mennesker om tre generationer, og den nødvendige, kulturelle opgradering for at udvikle vore borgeres kreativitet for at opnå dette mål.*

Se hele hovedtalen her: <https://youtu.be/UjYMNMSpZ3s>

Præsidenterne Xi og Putin mødes på tærsklen til topmødet i Gruppen af 20

Leder fra LaRouche PAC, 4. juli, 2017 – Helga Zepp-LaRouche har sagt, at topmødet i Moskva den 4. juli mellem den kinesiske præsident Xi Jinping og Ruslands præsident Vladimir Putin, faktisk ville være den første begivenhed i det forestående topmøde den 7.-8. juli i Gruppen af 20. Topmødet i Moskva i dag indledte G20-møderne på et meget højt niveau. Hvis det skulle lykkes for G20-topmødet og dets mange sidemøder at opretholde samme høje niveau, som ved præsidenterne Xis og Putins møde i dag, ville lederne af G20 bogstavelig talt have sikret en blomstrende og fredelig fremtid for menneskeheden.

Putin, Xi og deres delegationer indgik utallige aftaler – så mange, faktisk, at de fleste af dem endnu ikke synes at være blevet registreret på engelsk. Men i centrum for alle disse aftaler, var koordineringen af den Eurasiske Økonomiske Union (EAEU) med Bælte & Vej initiativet, lanceret af Kina. Med reference til Bælte & Vej Forum i Beijing den 14.-15. maj (hvor Helga Zepp-LaRouche var gæst), sagde præsident Putin: »Den kinesiske leders initiativ fortjener den mest omhyggelige opmærksomhed og vil blive støttet af Rusland på enhver måde.«

Præsident Xi bemærkede, at dette var hans sjette besøg til Rusland som præsident, og hans tredje møde med præsident Putin i år.

I en pause mellem de to delegationers møder, tildelte præsident Putin præsident Xi Apostlen Sankt Andreas Ordenen, Ruslands højeste ordensdekoration, som blev indviet af Peter den Store i 1698. Putin sagde, at han gjorde dette som en anerkendelse af Xi Jinpings særlige tjenester i udviklingen af partnerskab, strategisk samarbejde og også venskab mellem de

to stater.

Denne udnævnelssceremoni var et dybt personligt øjeblik, der også på det juridiske område åbenbarede det, der er mest universelt mellem de to ledere. Præsident Xi sagde, at den aktuelle periode »sandsynligvis er den bedste periode i Kinas og Ruslands omfattende partnerskabs og strategiske samarbejdes historie«. På forskellige måder bemærkede han, at de to forfølger dette partnerskab i ikke alene deres egne nationers, men i alle nationers interesse.

Dernæst kom den udtalelse, som mange har fundet så bemærkelsesværdig – som har fået mange til at flippe ud. Nemlig udtalelsen om, at de fuldstændigt har ladet geopolitik bag dem, som Helga Zepp-LaRouche har krævet i årtier. Da han fik Sankt Andreas Ordenen, sagde præsident Xi Jinping: »Hr. Putin og jeg er helt enige om, at kinesisk-russiske relationer fortsat må være fri for enhver udefrakommende indflydelse, uanset forandringer på den internationale scene.«

Vær forvisset om, at Lyndon LaRouche, og også Gottfried Leibniz, smiler i dag.

Bælte & Vej Fyrværkeri

Leder fra LaRouche PAC, 3. juli, 2017 – Koncerten i Carnegie Hall, New York, i slutningen af sidste uge og det efterfølgende symposium for at hædre Sylvia Olden Lees arbejde, samt den forestående konference, »Mad for Fred«, i slutningen af denne uge, udgør de to »bogstøtter«, der leverer det idémæssige lederskab og den programmatiskke direktion for det, der er i færd med at blive én af de mest dramatiske uger for internationalt diplomati i nyere historie.

For det første er der topmødet den 4. juli i Moskva mellem den russiske præsident Vladimir Putin og den kinesiske præsident Xi Jinping, med forventede resultater, der har fået begge sider til at karakterisere mødet som »årets begivenhed«. De planlægger at konsolidere koordineringen af Kinas Bælte & Vej Initiativ med den russiskledede Eurasisk Økonomisk Union; de vil åbne nye områder for videnskabeligt samarbejde, inklusive det Arktiske Område; og de har til hensigt at arbejde tæt sammen for at bekæmpe terrorisme, narkotikahandelen og andre trusler mod global sikkerhed.

Som Helga Zepp-LaRouche bemærkede i dag, så tager Xi-Putin-topmødet form af det afgørende spørgsmål i denne strategiske kombination af begivenheder. Derimod truer G20-mødet den 7. – 8. juli i Hamborg med at blive mere et gadekarneval end et seriøst topmøde: USA's finansminister Steven Mnuchin og Tysklands finansminister Wolfgang Schäuble har gjort fælles sag i et forsøg på at bandlyse enhver diskussion af en seriøs finansreform, såsom Glass-Steagall og LaRouches Fire Love, som alene ville kunne give G20-topmødet mening og gøre den transatlantiske sektor i stand til at tilslutte sig Bælte & Vej Initiativet.

Men de såkaldte »sidelinjer« af G20-topmødet ser ud til at blive langt mere produktive end den formelle dagsorden, som Merkel-regeringen har sat for selve topmødet. Statsoverhovederne for Kina, Japan, Sydkorea og selvfølgelig USA har planlagt mange møder på sidelinjerne af topmødet. Ruslands Putin har planlagt ikke færre end 11 bilaterale møder på topmødets sidelinjer – og dette omfatter ikke hans forventede møde med den amerikanske præsident Donald Trump, det møde, der »er afgørende, og som alle har ventet på«, med Kreml-assistent Yuri Ushakovs ord.

Hvis USA, Rusland og Kina kan arbejde sammen, kommenterede Helga Zepp-LaRouche, så findes der en vej ud af den nuværende sammenbrudskrise. Dette vil kræve en desarmering af de multiple provokationer, som det bankerotte Britiske Imperium

lægger i vejen for dem – fra Syrien til det Sydkinesiske Hav og til Koreahalvøen – og de må nødvendigvis adressere krisen med finanssammenbruddet, som er det Damoklessværd, der hænger over Vesten, og det må ske gennem de eneste programmatisk og idémæssige redskaber, der vil virke: nemlig dem, som Lyndon LaRouche har foreskrevet i sine »Fire Love«.

Foto: Et billede fra Hongkongs spektakulære fyrværkeriforestilling, i anledning af markeringen af 20-året for briternes overrækkelse af Hongkong til kinesisk myndighed, juni, 2017. (Telegraph/Youtube screen grab)

En afgørende uge for virkelig uafhængighed: Det Amerikanske System mod Det britiske Imperium

Leder fra LaRouche PAC, 2. juli, 2017 – Netop, som ugen for Amerikas Uafhængighedsdag begyndte, fejrede kineserne i Hongkong velsignelserne ved 20 års reel uafhængighed fra Det britiske Imperium.

I løbet af disse 20 år, siden briterne modstræbende opgav Hongkong, er det blevet en blot åbenlys konstatering at sige, at Kina har gjort det mest forbløffende fremskridt blandt alle nationer ved at vedtage de politikker for kredit, infrastruktur og produktivitet, der plejede at blive benævnt »det Amerikanske Økonomiske System«.

Spørgsmålet i denne uge handler om, hvorvidt USA under præsident Trump vil gå med i denne udvikling. Vil vi atter

vedtage Alexander Hamiltons, George Washingtons, Abraham Lincolns og Franklin D. Roosevelts Amerikanske System, imod det, der stadig er det britiske imperiesystem – globalisering af frihandel, miljøbevægelse, post-industrialisme og krige med det formål at fjerne, hhv. installere, statsoverhoveder?

Trump bekæmper fortsat forsøget på at tvinge ham ud af embedet, som for femten måneder siden blev indledt af visse britiske efterretnings- 'dossierer' mod Rusland. Mere generelt, så er spørgsmålet i denne uge op til G20-nationernes topmøde den 7. – 8. juli den samme politik for frihandel / miljøbevægelse (læs: »Grøn kult«), der stadig kan spores tilbage til britiske, royale personer, og som den Europæiske Union vil arbejde for på G20-mødet. Alternativet hertil er USA's, Kinas, Ruslands og Indiens samarbejde om videnskabelig og økonomisk fremskridt, og fred.

Søndag aften talte præsident Trump over telefon med premierminister Abe fra Japan og med præsident Xi fra Kina, med sidstnævnte, der mandag skal mødes med Ruslands præsident Putin i Moskva. De næste skridt i den progressive reduktion af krig i Syrien, hvis flygtninge er begyndt at vende hjem, vil blive taget ved møder den 4. og 5. juli, med repræsentanter for Rusland, USA og FN. Og præsident Trump bør have bilaterale »topmøder« med Xi, Abe og Putin ved G20-møderne, der finder sted i dagene 7. og 8. juli.

En ny æra for økonomisk fremskridt begyndte med topmødet, omfattende 130 nationer, for Bælte & Vej Initiativet i Beijing i midten af maj måned, et fremskridt, for hvilket Lyndon og Helga LaRouche har arbejdet og organiseret i fire årtier. Denne nye, økonomiske orden øger i enorm grad muligheden for Trumps USA at vende tilbage til det Amerikanske System og »gøre Amerika stort igen«.

Dette politiske skifte, og det Amerikanske System, er indlejret i LaRouches »Fire Love«, omfattende bankopdeling (Glass-Steagall), statslig bankkredit, samt udvidelse af

udforskning af rummet og den fremskudte, videnskabelige grænse, som repræsenteres af fusionskraft.

Schiller Instituttet, Kinas Energifondskomite og Fonden for Genoplivelse af Klassisk Kultur vil holde en afgørende konference, »Mad for Fred: Det nye navn for fred er økonomisk udvikling«, i New York den 7. juli og i de to dage, hvor G20-mødet samtidig finder sted i Hamborg, Tyskland.

Der er store muligheder i denne uge, men også en betydelig fare, der kommer fra strategiske konfrontationer og endda nye krigshandlinger. Enhver indsats og støtte må kastes ind på vægtskålen for reel uafhængighed, og for det Amerikanske Økonomiske System.

Foto: En ceremoni, hvor Hongkongs og Kinas flag hejses, markerer 20-året for byens tilbagelevering til Kina fra Storbritannien. 20. juli, 2017. (Youtube Screen Grab/AFP)

De virkelige økonomiske spørgsmål: Præsident Trump dropper Paris-klimaaftale. (PDF)

Fremragende! Og nu, fusionskraft og den Nye Silkevej.

Trump fortjener respekt og støtte for at kæmpe imod denne klimaforandrings-afskrækkelse, for dette er ikke bare et eller andet politisk spørgsmål; denne beslutning konfronterer en koordineret, global kampagne, kørt af de højeste niveauer af det anglo-hollandske oligarki. Vi har nu muligheden for at

gøre en ende på dette program i Malthus' tradition og vende tilbage til vækst og udvikling, hvis præsident Trump følger op på det ved at tilslutte sig det nye, globale paradigme for udvikling, som anføres af Kinas politik for udvikling, under den Nye Silkevej.

Download (PDF, Unknown)

Titelfoto: Rismarker i Vietnam.

Et hundrede år med 'vise og skønne'

Sylvia Olden Lee –

'Thi skønhed lever sammen med venlighed'.

**LaRouche PAC Internationale
Webcast,**

30. juni, 2017

Vært Matthew Ogden: Vi har et meget dramatisk billede, der venter os forude, og vi står nu ved åbningen at det, der vil vise sig at blive en meget dramatisk juli måned. Vi er nu præcis syv dage fra G20-topmødet, der finder sted i Hamborg, Tyskland. Selv om indholdet af topmødet sandsynligvis ikke bliver bemærkelsesværdigt i sig selv, så er dette en ekstraordinær mulighed. Det bliver første gang, at præsident

Donald Trump fra USA vi få mulighed for at have et bilateralt, regulært, ansigt-til-ansigt møde med præsident Vladimir Putin fra Rusland. Der har i løbet af den seneste uge, tre uger, fire uger, været forsøg på at køre dette potentielle topmøde af sporet og gøre det mislykket selv inden det løber af stablen. Vi må i de næste syv dage holde nøje øje med ethvert forsøg på at sprænge dette i luften eller sprænge muligheden for den rolige og klare, rationelle relation, som præsident Trump og præsident Putin kunne få ved et regulært møde.

Vi har set en række provokationer i Syrien, først og fremmest. Vi så et syrisk fly, der blev skudt ned; vi så et amerikansk militærfly, der chikanerede [den russiske forsvarsminister] Shoigus fly. Og i de seneste dage har vi set forsøget på at sætte en fælde for præsident Trump til endnu en direkte konfrontation med Syrien – og, gennem forlængelse, med Rusland – over såkaldte »kemiske våben«, de angivelige kemiske våben. Dette forsøg døde i fødslen, og der er mange faktorer i dette, vi sikkert ikke kender alle detaljerne omkring. Vi ved, at der finder en intens kamp sted om politikken bag scenerne i Det Hvide Hus. Vi så dette udspilles i forskellige offentlige former; vi så også udgivelsen af denne meget vigtige artikel af reporter Seymour Hersh, der beviste, at disse beskyldninger om kemiske våben i den tidligere hændelse, hvor Trump-administrationen bøjede sig og angreb den syriske flybase, var falske, og blot var operationer 'under falsk flag'.

Og igen, dette er alle faktorer, der er i overensstemmelse med dette forsøg på at køre dette mulige topmøde mellem Putin og Trump af sporet. Men alt peger nu på, at det kører på skinner og kunne vise sig at blive et meget vigtigt møde med det formål at stabilisere og normalisere relationerne mellem USA og Rusland. Vi ser, at 'narrativen' er begyndt at flosse i kanterne og faktisk er ved at trevle helt op omkring historien med det såkaldte »Russia-gate«. Vi ser nu meget offentlige og fremtrædende tilbagetrækninger, som CNN blev tvunget til at foretage, og vi har set den seneste fra *New York Times*. Denne

medie-narrativ begynder nu at gå i opløsning i kanterne, og det amerikanske folk begynder at gennemskue det. Vi har set forskellige Demokrater i Huset og Senatet sige til det Demokratiske Partis lederskab, vi kan ikke blive ved med at gå ud i valgkredsene og sige »Trump, Trump, Trump; Putin, Putin, Putin. Det hele handler om russerne, der hacker valgene. Vore vælgere er ikke interesseret i denne narrativ. Det, de er interesseret i, er økonomiens kollaps og perspektiverne for beskæftigelse. Hvordan skal vi overvinde krisen med narkotikaafhængighed? Og, meget reelt, USA's kollapsende infrastruktur?«

Vi vil gå lidt i dybden med dette spørgsmål, men lad mig blot bemærke, at den anden, vigtige mulighed, som vi kunne få at se på G20-mødet, er en opfølgning af topmødet mellem præsident Trump og præsident Xi Jinping. Vi ved, at en meget vigtig relation blev skabt mellem Trump og Xi på Mar-a-Lago-topmødet for nogle ganske få måneder siden, da præsident Xi kom til USA. Men flere dramatiske begivenheder er indtruffet siden da; først og fremmest, Bælte & Vej Forum, der fandt sted i Beijing, hvor præsident Trump traf den meget kloge beslutning at sende en repræsentant på højt niveau – Matt Pottinger. Dette har nu etableret den mulighed, hvor der finder en meget seriøs diskussion sted på meget højt niveau omkring USA's formelle tilslutning til Silkevejens udviklingsprojekter – Ét Bælte, én Vej-initiativet; og omkring at bringe Kina ind til at assistere med genopbygningen af infrastrukturen her i USA. Der er flere udviklinger, som vi dækkede detaljeret i sidste uge, men den vigtigste af disse var et regulært møde mellem rådgiver Yang og præsident Trump, der fandt sted i Det hvide hus; hvor præsident Trump – iflg. rapporter fra *Xinhua* – sagde »Ja, vi er meget interesseret i at deltage i en fælles relation med Kina for at bygge Bælte & Vej«. Dernæst var der flere satellitbegivenheder, der fandt sted omkring dette, og som diskuterede detaljerne i, hvad det ville betyde at få en sådan form for fælles samarbejde omkring udvikling både udenlands og herhjemme.

Denne diskussion om USA's tilslutning til den Nye Silkevej kunne ikke være mere presserende nødvendig. Infrastrukturen internt i USA befinder sig nu ved et punkt, hvor den totalt er ved at disintegrere. Vi har netop haft nyheder fra New York City, som vi har dækket, om, at der har været den ene afsporing efter den anden togbrand, den ene krise i undergrundsbanen og forsinkelse efter den anden i New York City. Det leder alt sammen til det, der bliver kaldt »Helvedessommeren«. Vi har en overskrift her, som jeg viser på skærmen; dette er fra *New York Times*.

»Guvernør Cuomo erklærer New York Citys undergrundsbane i nødtilstand«.

Guvernør Cuomo har erklæret, at, efter den seneste togafsporing, der skete i onsdags – og som er en temmelig skræmmende oplevelse for alle involverede – med tog, der brændte og forsinkelser, der forstyrrede dusinvis af New York-indbyggeres dagligliv. Dette er blot en af mange i rækken af farlige og ødelæggende katastrofer, der er indtruffet i dette 100 år gamle undergrundssystem i New York. Det, som guvernør Cuomo nu har gjort, er at erklære New York City i en nødtilstand for så vidt angår Metropolitan Transportation Authority [MTA]. Han har givet MTA-formand Joe Lhota 30 dage til at fremlægge en komplet plan for reorganisering. Han har sagt, at staten New York vil bevilge yderligere \$1 mia. i midler til MTA's hovedplan.

Her er et citat fra guvernør Cuomo, som jeg viser her på skærmen, så I kan se, hvad han sagde om denne nødtilstand.

»Forsinkelserne driver New Yorkere til vanvid«, sagde han. »De er rasende over manglen på kommunikation, pålidelighed og nu ulykker. For kun tre dage siden var der bogstavelig talt et tog, der kørte af sporet. Det er en perfekt metafor for hele det dysfunktionelle system. I dag vil staten New York sende penge efter sine ord.«

Det er altså et citat fra guvernør Cuomo i New York.

Så jo, infrastrukturen ikke alene i New York City, men i hele USA er i en nødtilstand. Vi *har* brug for en nødplan for at udbedre og genopbygge vores eksisterende infrastruktur; meget af den er et halvt, hvis ikke et helt århundrede gammel og er ude over sin naturlige levetid. Men herudover, og meget eftertrykkeligt, kan vi ikke blot have en fremgangsmåde, hvor vi flikker kanterne sammen og kommer plastre på et system, der er i forfald og blev bygget i det foregående århundrede. Vi må også fuldstændig gentænke og danne os nye begreber om, hvordan en fremtidsorienteret, 50-100 årig vision for USA skal være. En vision med et USA, der er integreret i den nye, globale platform med den Nye Silkevej; med Bælte & Vej-initiativet, der er i færd med at forandre planetens fremtræden, mens vi taler.

Som sagt, så handler det ikke om at flikke ting sammen i kanterne og fikse den eksisterende infrastruktur. Det, vi har brug for, er en helhedsvision, en national vision, ikke kun for nutiden, men forlænget 50-100 år ud i fremtiden, og som vil bestemme de nødvendige delelementer, som vi bygger, for at komme derfra og dertil, for at opnå denne vision om en fremtidig platform i USA. Jeg kan godt lide det billede, som kineserne har talt om i Afrika; ideen om at bygge et helt nyt kontinent. Det, kineserne har været i stand til at præstere i Afrika på nogle ganske få år, er forbløffende mht. et økonomisk mirakel, som de bibringer dette kontinent; men det er præcis en sådan fremgangsmåde, som vi har brug for, for kontinental-USA og for hele den vestlige halvkugle – Nord- og Sydamerika tilsammen. En komplet vision for, hvad en kontinental infrastrukturplatform må være, integreret i denne Ét Bælte, én Vej; det Økonomiske Silkevejsbælte og den Maritime Silkevej. Og en af hjørnestenene ville være at bygge jernbaneforbindelsen over Beringstrædet, der ville forbinde de to, store, kontinentale landmasser på planeten på en måde, der i geologisk historie aldrig før er sket.

Men, hvordan skal vi gøre det? Dette kan tydeligvis ikke ske ved hjælp af økonomisk frimarkedstankegang. Man må have en vision, der dirigeres fra toppen og ned centralt, af den nationale regering; der blev skabt som en Forfatningsmæssig Føderal Republik af Alexander Hamilton til dette formål. Man må sige, hvilke er de nødvendige projekter? For Alexander Hamilton var det havneprojekter, veje, at åbne op for det indre af kontinentet; at bringe vareproduktion ind i det, der før blot havde været en tidligere landbrugskoloni på det tidspunkt. Men Alexander Hamiltons vision nødvendiggjorde dernæst skabelsen af de nødvendige, statslige finansinstrumenter – den Første Nationalbank – for at bringe denne vision til virkeliggørelse.

Det er sådan, kineserne har diskuteret, hvordan de har bygget den Nye Silkevej. Xi Jinping fremlagde sin vision i 2013, under en tale i Astana, Kasakhstan; og han har nu på fire korte år været i stand til at gøre denne vision til virkelighed. Som han sagde, »fra tanke til handling«. De har nu erklæret, at kineserne har til hensigt om tre år at fjerne fattigdom fuldstændigt fra Kina, og det er en bedrift, vi kan tro på, de vil opnå; som det er blevet demonstreret af det økonomiske mirakel, der hidtil er kommet fra Kina. Men dette er essensen i Henry Clays [udenrigsminister 1824-29 under præsident John Quincy Adams] og Abraham Lincolns Amerikanske System. Dette er, hvad programmet for USA's præsidentskab bør være.

(Her følger udskrift på engelsk af resten af webcastet)

We have a very fascinating report just incidentally, that there is continuing to be discussion around this idea of the American System; even coming from Republican circles inside Washington. Representatives of {Executive Intelligence Review}

attended a briefing in Capitol Hill just a few days ago, that was sponsored by the American Opportunity Foundation and the American Public Transit Association. This drew some leading Republicans from the levels of Federal and state government, who are strongly in support of the idea of large public financing of transportation infrastructure. This might not seem to fit the Republican profile, but if you go back to the original Republican Party platform that President Trump cited from McKinley in the end of the 19th Century, the idea of the American System was written directly into the Republican Party platform. Abraham Lincoln, after all, was a strong advocate of the American System and was the founding President of the Republican Party. In fact, two speakers at that event, surprisingly former Virginia Governor Jim Gilmore and then the former Connecticut Department of Transportation Commissioner Emil Frankel, both referenced by name, explicitly, the "American System of Henry Clay." So, I would not discount the fact that the ideas that the LaRouche

Movement have been championing along this front for years if not decades, are becoming very pervasive in policymaking circles in the United States. Not only in the Republican Party, but in the Democratic Party, too.

But it's our job to consolidate and to pull this together into a national leadership cadre who understand not just in words, but in principle, the concept which underlies Lyndon LaRouche's Four Economic Laws. If you start with Glass-Steagall and return the banking system to what it was originally to be as a commercial banking system which is able to guarantee credit for small businesses and for projects of development which have knowable rates of return, instead of this kind of Wall Street, Las Vegas-type casino gambling which has been predominant on Wall Street for the last 17-18 years since the repeal of Glass-Steagall; that's the necessary open door that we then create the possibility to build the Third National Bank or an equivalent of such. And to direct large flows of direct Federal,

public credit into infrastructure not just of the 20th Century variety, but infrastructure projects which have yet to be conceived of. The infrastructure of the future; or as Mr. LaRouche identifies it in his Four Economic Laws, the platform for creating a higher state of existence for the human economic system.

So, this is the critical element, and I cannot say enough how important it is to understand that we're now at the point where the United States integrating itself into this New Paradigm

is a very real concept. This is something which could happen in

a very substantial way. We have a countdown now of seven days until the possibility for a sit-down meeting between President Trump and President Xi, where they can discuss this in much more

detail; and the very strategically important meeting that will occur between President Trump and President Putin, despite all attempts to derail, undermine, and sabotage this potential relationship.

Here in the United States, I think we just have to take a moment to recognize the leadership significance of what has been

provided on the street level by LaRouche movement and LaRouche PAC activists across the country; but most importantly, as we've

seen recently, in New York City. We've had several on the ground

reports that we've shared with you via the LaRouche PAC Facebook

page and the LaRouche PAC website. We've had some very important

insights that the American people are at the point that if you present this kind of optimistic vision of what could possibly be

achieved if we were to overcome this geopolitics and the attempted coup against the sitting President of the United States, it's a very optimistic kind of picture. Americans are ready to participate in that.

The other element of this though, is that there is a certain element of optimism which has been able to cut through the pessimism and cynicism that have pervaded the American people for

the last 16 years. If you look at the two terms of George W Bush

followed by the two terms of Barack Obama, the American people have become so demoralized and beaten down, and become so acclimated to the idea that America's role in the world is to

spread perpetual war; and the Federal government's role domestically is to bail out speculators on Wall Street. But when they see that someone's willing to take this establishment on, the American people have now begun to break out of their shells.

There are many elements of that.

As we've cited in recent days on the LaRouche PAC website, there is a line to be remembered from the famous essay by the 19th Century English poet, Percy Bysshe Shelley, in his essay "In

Defence of Poetry," where he talks about a time in which people

are able to absorb and communicate much more profound and much more impassioned ideas about the future state of man and man's relationship to the Universe. This was an insight that Percy Shelley had as a poet; but as he said, "the poets are the unacknowledged legislators of the world."

Now, in a very, very special event that occurred yesterday, just last night, that I had the great honor and pleasure of attending, in New York City at the historic Carnegie Hall, there

was a great poet and artist, who was honored on her 100th

birthday: This was Sylvia Olden Lee, who was born on this date,

June 29th – yesterday – one hundred years ago, in 1917. She would have been 100 years of age last night. And a tribute to her memory and to perpetuating her living legacy, was sponsored

by the Foundation for the Revival of Classical Culture, at Carnegie Hall in New York City, to an absolutely packed audience,

and an audience which was impassioned in their involvement in the

memory and celebration of the legacy of this incredible woman.

Now, this tribute concert, which was called “Tribute to Sylvia Olden Lee, Master Musician and Teacher” comprised of arias

that were sung by leading students of Sylvia Olden Lee from across the United States who are now leading operatic singers, people who had been touched by her and had learned from her and

who had lived alongside of her, they sang Verdi arias, Donizetti

arias; they sang art songs by Johannes Brahms, by Franz Schubert,

but they also sang the Spirituals, the African American

Spirituals which were so much a legacy of this woman: Sylvia

Olden Lee, who was the first African American vocal coach to be

hired by the Metropolitan Opera. And she created the opportunity

for Marian Anderson to break the color barrier and become the first Black woman singer to take the stage at the Metropolitan Opera, with so many others to follow behind her.

Also was presented choral selections of Spirituals, of these arrangements of {Lift Every Voice and Sing}, of {Lord, I Don't Feel No Ways Tired}, {Go Down Moses}, {Soon I Will Be Done}; but

also the {Ave Verum Corpus} by Wolfgang Amadeus Mozart, and the

Hallelujah chorus from Beethoven's {Christ on the Mount of Olives}.

So this was an absolutely stunning musical event, but it was also an event which testifies to the immortality of the human soul. Because I think, as everyone who was present at this tribute concert can tell you, Sylvia Olden Lee was not just remembered at this concert; she was not just remembered by those

in the room, but she was physically and spiritually present to those who were gathered in that room in her honor. She {was} there, in person, in a very real way.

Now, along with these beautiful musical tributes that were sung and presented by all the various musicians that were

involved, there were also an astounding number of written and spoken tributes that were presented in her honor. Sylvia Olden Lee's daughter, Eve, spoke in person at Carnegie Hall. Her former

husband, Everett Lee, spoke via video; and there was even a video

that was played of Sylvia Olden Lee herself speaking at a Schiller Institute conference in 1994, in which she spoke about

the relationship that she had to the legendary Roland Hayes who

was a close friend of Sylvia's father.

[<https://www.youtube.com/watch?v=S2pItZ0jIe4>]

There were also written greetings from Jessye Norman who is a world renowned opera singer; Willis Charles Patterson, a bass-baritone; George Shirley, also a world renowned opera singer; Eugene Simpson, a renowned conductor and music arranger;

Everett Lee III who is the son of Sylvia Olden Lee; Bobby McFerrin, who is the godson of Sylvia Olden Lee and the son of the famous Robert McFerrin, one of the renowned 20th century African American opera singers. Bobby McFerrin himself is a renowned jazz vocalist here in the United States. A variety of

others: William Ray, Marti Newland from Oberlin; also Jesse

Hamilton, a New York state senator; Blanche Cook, distinguished

professor of history at John Jay College; Gail Robinson, soprano;

Marian Dora Howe Taylor, and many others. Also there was a greeting from the Honorable Minister Louis Farrakhan.

And present at the event, was the biographer of Sylvia Olden Lee, Elizabeth Nash, who worked so closely with Sylvia to draft

her memoirs, which appropriately were published under the title

{Who Is Sylvia?}, a reference to a famous English-language

Schubert Lied, based on text from William Shakespeare. That song

was also presented at the beginning of the second half of this extraordinary, historic concert.

The shocking thing that occurred for the audience, was in the beginning of the second half, a representative of Mayor Bill

De Blasio's office came out onstage, and declared that an official proclamation had been issued by the Mayor of New York City, declaring that June 29th, 2017 was "Sylvia Olden Lee Day."

And I'd like to put on the screen the text of this proclamation

from Mayor De Blasio. It reads as follows:

“Office of the Mayor, City of New York

“Proclamation:

“{{Whereas:}} The creative energy that defines the five

boroughs has long

inspired people from across the world, and generations of diverse

artists and musicians have flocked to our city and shaped our

cultural landscape. As a trailblazing African American vocalist,

pianist, and music educator, the late Sylvia Olden Lee is among

this group of influential performers who advanced the music scene

in the five boroughs and beyond. Tonight, on what would have been

Lee’s 100th birthday, New Yorkers and performing artists of all

backgrounds will celebrate her life and legacy during a concert

at Carnegie Hall, hosted by the Foundation for the Revival of

Classical Culture, the Schiller Institute, and Harlem Opera

Theater.

“{{Whereas:}} Born in 1917, Sylvia Olden Lee was raised in

Mississippi by

parents who were gifted musicians, and she began learning piano

at age five. Equipped with immense natural talent, she went on to

study piano at Howard University and at age 16 she was invited to

perform at the White House for Franklin Delano Roosevelt's inauguration. Lee also excelled as a vocalist and she possessed a

deep knowledge of African American spirituals. In 1954, Lee became the first African American professional hired by New York's Metropolitan Opera, where she worked for many years as a

vocal coach and played a key role in coordinating the groundbreaking debut of Marian Anderson at the Met. During her long and successful professional career, Lee accompanied and coached singers throughout the United States and Europe, and she

worked with many internationally-acclaimed artists, among them Paul Robeson, Jessye Norman, Kathleen Battle and Robert McFerrin.

“{{Whereas:}} As a dedicated vocal coach and a passionate music educator,

Lee was a mentor to generations of young artists, and her legacy

continues to inspire emerging and established musicians in the five boroughs and beyond. Through her hard work, enthusiasm, phenomenal talent and encyclopedic knowledge of spirituals and classical music, Lee made tremendous contributions to the world

of music, and as a pioneering African American artist, she fostered diversity in the cultural sector, paving the way for others. As you gather tonight to enjoy an evening of performances

in Sylvia Olden Lee's honor, Chirlane and I are pleased to join

in paying tribute to an outstanding artist who shaped the history

of music in New York and around the world.

"{{Now therefore,}} I, Bill De Blasio, Mayor of the City of New York, do hereby proclaim Thursday, June 29th, 2017 in the City of New York as: {{Sylvia Olden Lee Day}}"

So this was an incredible tribute and celebration of Sylvia Olden Lee Day in the City of New York. This commemorative program went out to everybody who was present, with this beautiful picture of Mrs. Lee on the front of the program. And

on the back it said, "Lift Every Voice and Sing" which was appropriate for the concluding piece of this concert, which was a

wonderful and rousing arrangement of that national song of freedom, {Lift Every Voice and Sing}, which was arranged and conducted by the famous Roland Carter. And as soon as the music

began, the audience on its feet, singing along.

Now, Lynn Yen, who is the executive director of the

Foundation for the Revival of Classical Culture, invited

everybody present to join the Schiller Institute Community Chorus

and to become part of a growing movement for the revival of

Classical culture in New York City and beyond, setting as a goal,

one year from today, that that community chorus should have 1,500

members. And I think many members of the audience were so

inspired by that concert that they were very eager to join such

an extraordinary chorus.

The combined choruses of the Harlem Opera Theater and the

Schiller Institute Chorus comprised a chorus of hundreds on the

stage of Carnegie Hall last night.

Now, one more greeting that was written and included in this

commemorative program, was from Helga Zepp-LaRouche, herself, who

is the founder and director of the Schiller Institute. And I'd

like to put in the screen the tribute to Sylvia Olden Lee from Helga Zepp-LaRouche. She said:

"Sylvia Olden Lee was one of those absolutely outstanding artists, who are capable of crystallizing for her many pupils and

the people she inspired, the essence of a piece of music, the true idea, only accessible to those individuals, who can read the

intention of the poet and the composer. She implanted in many minds throughout her life the knowledge in her students, how the

artists, the singer, the instrumentalists steps modestly behind

the composition, but at the same time adds his or her ennobled individuality to the performance, to make it both unique and absolutely truthful.

"In doing that, she was always playful, polemical, full of humor, profound, loving and with a disarming openness, and by representing all of these characteristics, she would liberate her

students, as well as the audience out of their normal un-elevated

condition to the higher plane of true art. She was able, like

only a few, to let those around her participate directly in the

creative process, in the diligent work of the kind of perfection

it takes, to actually produce art, and not just nice sounds.

“The afternoons and evenings she would participate in

{Musikabende} or coaching sessions in our place in Virginia,

together with William Warfield, Robert McFerrin, and numerous

other Classical artists, belong to the fondest memories for my

husband, Lyndon LaRouche, and myself. Sylvia and Bill [Warfield]

were for many years on the board of the Schiller Institute and

added an invaluable treasure to its work. In thinking about

Sylvia, one suddenly wishes she would be still there, since what

she taught is so very needed for our humanity. – Helga

Zepp-LaRouche, Founder, Schiller Institute”

Now, I think that spirit was infused in the entirety of the

performers and the audience that was present, and many of them

are gathering again, as we speak today, in New York City at the

Lincoln Center for a follow-up symposium, again sponsored by the

Foundation for the Revival of Classical Culture, which is the

conclusion of this two-day tribute to Sylvia Lee, which is

called, "The Aesthetical Education of Humanity through Music," and is involving a discussion among many of those performed last

night, and who were teachers and who were touched by Sylvia Olden

Lee; including a presentation on the necessity for a return to the so-called "Verdi tuning": This is the A=432 tuning which was

mandated by the great operatic composer Giuseppe Verdi; and a return to the idea of a discussion for a proposed, new National

Conservatory of Music.

Now, what I'd like to show you, just inclusion for today's

broadcast, to give you a little bit of a taste of the

extraordinary character of Mrs. Sylvia Olden Lee, as we celebrate

her 100th birthday, is this small video excerpt from the

conclusion of a speech that she delivered at a conference of the

Schiller Institute in February 1994:

"I know from the fact that you're here, your presence

attests to the fact that you believe in justice and one world. I

hope you keep persevering and going into the far corners of this

globe, selling it to other people, because {we are one family}.

We all belong to {one God}, no matter what you call Him. And as

such, we should keep in touch with each other, through Classics

{and folk music}. [applause]"

So I think that's a beautiful rallying call for all who are believers in justice, as she said "one world," a cooperation among humanity, that we all send this message, sell this message

to the ends of the Earth and that we work tirelessly, to achieve

that beautiful vision, and to remain in touch with each other through music and art, the Classics and the folk songs alike.

So again, this was a beautiful event. All of those who had the opportunity to attend, I'm sure, will remember this for the

rest of their lives, and will be inspired to follow in the footsteps of such a beautiful and inspiring teacher.

As I said in the beginning of our broadcast, we are now in the eve of the beginning of the month of July, I think we can expect some very important opportunities, as things continue to

develop, as we look ahead to the July 7-8, one week from

today,

summit – the G20, but the important bilateral meetings that will

occur on the sidelines, between President Trump and President Xi,

and President Trump and President Putin.

So we continue our work here in the United States for the

U.S. to join the New Silk Road, and it couldn't be any more

urgent than it is right now: Thank you very much for joining me

here today, and please stay tuned to larouchepac.com, as we bring

you more updates, in the continuation of our campaign here in the

United States.

Be sure to visit larouchepac.com, subscribe to YouTube

channel, and please become a regular member of the LaRouche PAC,

by joining our email list and by signing up on the Action Center

at larouchepac.com. Stay tuned, and we'll see you again.

Nye omstændigheder, og hvad de kræver

Leder fra LaRouche PAC, 29. juni, 2017 – Verdenshistoriens nye fase, der formelt blev indviet, da Bælte & Vej topmødet blev afholdt den 14.-15. maj i Beijing med deltagelse af Helga Zepp-LaRouche, fortsætter med at vælte den gamle imperieorden og åbne vejen for, at verden kan gå ind i det Nye Paradigme, som LaRouche-parret har kæmpet for i årtier. Disse fuldstændigt nye omstændigheder kræver nu af hver enkelt af os, at vi skarpt opgraderer graden af vores generelle vurdering, vores engagement og vores lederskab, for at imødegå de kommende timers og dages kvalitativt nye udfordringer.

I dag samles, sammen med hundreder af andre, LaRouches Manhattan-projekt for at hylde den udødelige lærer i klassisk musik, Sylvia Olden Lee. Men den selvsamme dag erklærede New Yorks guvernør, Andrew Cuomo, at New Yorks transportsystem var i nødtilstand. Hvem kan stadig være i tvivl om, at de løsninger, som Lyndon LaRouche så indtrængende har krævet, behøves omgående – baseret på et massivt program for statskredit, som foreskrevet i LaRouches »Fire Love«?

Til trods for, at Gruppen af 20-topmødet i sig selv – planlagt til 7-8. juli i Hamborg – tilsyneladende er dømt til irrelevans pga. den tyske kansler Merkels tåbelighed, så er der ikke desto mindre planlagt mange flere, vigtigere, bilaterale og trilaterale møder omkring og i mellemrummene af G20-mødet. Det vigtigste af disse møder er sandsynligvis mødet mellem præsidenterne Trump og Putin, et møde, som både vi og præsident Trump – og sandsynligvis også præsident Putin – havde håbet at holde meget tidligere. Alt omkring dette Trump-Putin-møde er blevet et spørgsmål om nærkamp med dem, der for enhver pris ønsker at forhindre enhver forståelse med Rusland. I betragtning af, at, fra nu af at regne, vil der blive et møde af en eller anden art mellem de to præsidenter i Hamborg,

florerede officielle erklæringer om, hvilken form for møde, det bliver, frem og tilbage i løbet af dagen. Senest forlyder det fra Trumps økonomiske chefrådgiver Gary Cohn, at Det Hvide Hus forventede, at mødet ville blive et formelt, bilateralt møde, snarere end en uformel »trukket til side«-samtale.

På en anden front i den samme krig fortsatte præsident Trump frem i sporet af sin afvisning den 1. juni af Paris-klimaaftalen og sagde til et møde i Energiministeriet her til eftermiddag, at, »I dag annoncerer jeg stolt seks helt nye initiativer til at fremdrive denne nye æra med amerikansk energidominans. For det første vil vi begynde at genoplive og udvide vores kernekraftsektor – som jeg er meget glad for – der producerer ren, bæredygtig energi, fri for udledning. En total gennemgang af USA's politik for kernekraft vil hjælpe os til at finde nye måder til at revitalisere denne afgørende energikilde. Jeg ved, at du er meget entusiastisk for det, Rick. [Energiminister Rick Perry.]«

For at slutte denne rapport i en helt anden dimension – konsulenter fra McKinsey har netop udgivet en banebrydende undersøgelse om Kinas økonomiske engagement i Afrika. McKinsey skønner, at omkring 10.000 kinesiske firmaer er aktive i Afrika – med omkring 90 % af dem, der er privatejede – og af hvilke de undersøgte omkring 1.000 i otte lande. De bemærker, at, siden år 2000, er Kina skudt frem fra at være en lille investor i Afrika og til at blive langt den største, økonomiske partner i kontinentet. Næsten en tredjedel af de kinesiske firmaer i Afrika er involveret i varefremstilling, en fjerdedel i tjenesteydelser, omkring tyve procent i handel og tyve procent i ejendomme og byggeri. Tolv procent af afrikansk industriproduktion – til en værdi af omkring en halv billion dollar – varetages af kinesiske firmaer. Kinesiske firmaer tegner sig for næsten halvdelen af Afrikas internationale kontrakter inden for byggesektoren. Fireoghalvfjerds procent af de kinesiske firmaer i Afrika sagde, de var optimistiske omkring fremtiden dér, og de fleste

har foretaget investeringer, der repræsenterer et langsigtet engagement over for Afrika snarere end handelsaktiviteter og aktiviteter på kontrakt.

I de kinesiske selskaber, der var med i undersøgelsen, var 89 procent af de ansatte afrikanske og kom op på næsten 300.000 jobs for afrikanske arbejdere. Opskrevet til de skønsmæssigt i alt 10.000 kinesiske firmaer i Afrika betyder dette, at kinesiskejede foretagender har flere millioner afrikanske arbejdere. Næsten to tredjedele af kinesiske arbejdsgivere tilbyder en eller anden form for faglært uddannelse. Inden for bygge- og varefremstillingssektoren tilbyder halvdelen af firmaerne lærlingeuddannelser.

Halvdelen af firmaerne havde introduceret et nyt produkt eller en ny tjenesteydelse til det lokale marked, og en tredjedel havde introduceret ny teknologi. I nogle tilfælde havde kinesiske firmaer sænket prisen for eksisterende produkter og tjenesteydelser med så meget som 40 procent, gennem forbedret teknologi og storproduktion med lavere omkostninger.

Under »områder for signifikant forbedring« siger McKinsey, at værdimæssigt kun 47 procent af de kinesiske firmaers indkøb skete fra lokale, afrikanske firmaer. Et andet »område for forbedring« er, at kun 44 procent af de lokale administratorer i de kinesiske selskaber var afrikanske, selv om nogle firmaer havde drevet deres ansættelser på administratorniveau op over 80 procent.

Det er da 'noget nyt under Solen', er det ikke?

Foto: Helga Zepp-LaRouche var gæst på CCTV's 'Dialog med Yang Rui' under sit besøg til Bælte & Vej Topmødet i Beijing, Kina, 14.-15. maj, 2017. (EIR-foto).

To fortællinger om én by

Leder fra LaRouche PAC, 28. juni, 2017 – Torsdag 29. juni vil en historisk koncert blive afholdt i Carnegie Hall i New York City for at fejre Sylvia Olden Lees liv og værk. Sylvia Olden Lee var en banebrydende sanglærer ved Metropolitan Operaen og mangeårig ven og kollega i Schiller Instituttet. Sponsoreret af Fonden for Genoplivelse af Klassisk Kultur vil et 220 mand stort kor, af hvilket Schiller Instituttets 110 mand store NYC-kor udgør halvdelen, optræde. Desuden vil Convent Ave. Baptistkirkens kor, ledet af Lees (og Schiller Instituttets) mangeårige ven Gregory Hopkins, stifter og leder af Harlem Opera Theater, ligeledes optræde.

Koncerten/hyldesten til ære for Lee vil dagen efter blive fulgt op af et arbejdssymposium over Verdistemningen C=256, der vil omfatte sammenligninger mellem udvælgelser sunget i A=432 og A=440 eller højere. Den to dage lange proces vil udgøre et betydningsfuldt skridt fremad for Lyndon LaRouches »Manhattan-projekt« om opbygningen af et 1000 til 1500 mand stort kor, som LaRouche foreslog for mere end et år siden.

En sådan genoplivelse af klassisk kultur er afgørende for at bringe videnskabelig tankegang tilbage til USA, og for helt at kunne skifte landet ind i det Nye paradigme med Kinas Bælte & Vej Initiativ.

Men, der findes et andet New York, som vi dagligt bliver mindet om. I går fandt der en katastrofal afsporing sted på én af Manhattans store undergrundsbanelinjer, der medførte dusinvis af sårede (heldigvis ingen døde – denne gang) og alvorlig beskadigelse af spor og tunnel. Ingen har et skøn over, hvor længe, det vil tage at udføre reparationerne. Men dette er kun en forsmag på den »Helvedessommer«, der venter New Yorks indbyggere, med start 10. juli, hvor man har bebudet en række nedskæringer af driften på 20 % for at give plads til, at nødvendige udbedringer kan udføres.

Sagens kendsgerning er, at hele infrastrukturnettet i det større New York-område er ved at bryde sammen som følge af årtiers manglende vedligeholdelse og investering i ny kapacitet. Schiller Instituttet er i øjeblikket ved at udarbejde et totalomfattende programforslag for, hvad der må gøres og omgående sættes i værk, for at adressere denne krise – hvilket indbefatter et tæt samarbejde med Kina og dets kapacitet inden for infrastruktur, der er i verdensklasse.

Faktisk er hele det transatlantiske system i færd med at kollapse – både dets fysiske økonomi og dets finanssystem – og vil ikke kunne genrejses uden en afskrivning af den bankerotte derivatboble til \$1,5 milliard, på basis af Glass/Steagall-bankopdelingsloven og den bredere politik i LaRouches Fire Love.

Det er fuldstændig åbenbart i det aktuelle dødvande i debatten i Kongressen om Obamacare vs. Republikanernes sygesikringslov, som begge simpelt hen slår folk ihjel for at holde Wall Streets forsikrings-molokker glade og tilfredse. Og det er åbenbart i implikationerne af brandhelvedet i Grenfell Tower i London, der bedst kan betegnes som Grenfell-krematoriet, hvor disse implikationer er, at der findes dusinvis, hvis ikke hundredevis af sådanne farlige sociale boligbyggerier til fattige immigranter og andre, som følge af privatiseringen af socialt boligbyggeri og spekulation i den britiske ejendomsboble – for begge deles vedkommende takket være det bankerotte City of London og Wall Street.

Heldigvis er alternativet til disse mord og dermed forbundet kulturelt vanvid i færd med at blive til virkelighed omkring Kinas Bælte & Vej Initiativ. Kinas præsident Xi Jinping har netop meddelt, at han afholder topmøder med den russiske præsident Vladimir Putin (3. juli), og med Tysklands præsident Frank-Walter Steinmeier og kansler Angela Merkel (kort tid efter), for begges vedkommende forud for G20-topmødet i Hamborg, den 7.-8. juli. I særdeleshed kan Xi-Putin-topmødet forventes at producere vigtige, nye udviklinger, som begge

sider gentagent har erklæret i de seneste måneder, især omkring forstærket koordinering mellem Kinas Bælte & Vej og Ruslands initiativer med den Eurasiske Økonomiske Union, EAEU. Det er ligeledes signifikant, at Xi og Putin vil mødes umiddelbart forud for det forventede møde mellem Putin og Trump under G20-topmødet i Hamborg.

Dette møde kunne »ændre spillet«, som man siger, ikke alene mht. de bilaterale relationer mellem USA og Rusland, men også mht. den strategiske situation, der konfronterer hele planeten.

Det britiske Imperium og de personer i Washington, der udfører underordnede tjenester for Dronningen af England, er ganske udmærket bevidst om denne situation og er indstillet på at gøre hvad som helst, og hvor som helst (og ikke kun i Syrien), for at forhindre, at dette finder sted.

Men vi er lige så forberedt til at sikre, at det *finder* sted.

Som Lyndon LaRouche så hjerteligt sagde i sidste uge, så vil vi gøre New York til et historisk vendepunkt.

Foto: Plakat for hyldestkoncerten for Sylvia Olden Lee i Carnegie Hall, New York.

**Imperiets kanoner kørt i
stilling for at
standse Trumps planlagte**

venskab med Rusland

Leder fra LaRouche PAC, 27. juni, 2017 – I juli 2016 sagde kandidat Donald Trump i en pressekonference, at »jeg kan ikke komme i tanker om noget, jeg hellere vil, end at Rusland er venlig, i modsætning til, hvordan de nu er, så vi kan gå ud og slå ISIS ud sammen med andre folk«. Næste dag spurgte han sine støtter ved et kampagnemøde: »Ville det ikke være storartet, hvis vi kom godt ud af det med Rusland?« Han fik entusiastisk støtte. I hele landet væmmedes især arbejdere, der led under de hjemlige, økonomiske vanskeligheder, ligeledes ved Nobels Fredsprisvinder Barack Obamas evindelige krige, der ødelagde nationer og dræbte hundreder af tusinder i processen, i nationer, der ikke udgjorde nogen trussel mod USA, og som i realiteten voldsomt konfronterede terroristiske oprørere i deres egne nationer. Deres forbrydelse: At de var venner med Rusland og nægtede at være Imperiets undersåtter; Imperiet, der er centreret omkring City of London og Wall Street.

Den 7. juni er der en forsøgsvis plan om, at præsident Trump skal mødes med den russiske præsident Putin for første gang. Der er en mulighed for, at han vil etablere en stærk arbejdsrelation med lederen af den anden atomsupermagt. Blot én uge tidligere havde han til den ledende, kinesiske statsmand for udenrigspolitik, Yang Jiechi, sagt, at han var rede til at bringe USA ind i den Nye Silkevej, gennem en stærk arbejdsrelation med præsident Xi Jinping. Mandag i denne uge etablerede han en stærk arbejdsrelation med den indiske premierminister, Narendra Modi.

Det er dette, der slår de håbefulde guder af det døende, vestlige imperium med rædsel.

Den 10. oktober, 2009, sagde Lyndon LaRouche i en tale til det Offentlige Verdensforum for Dialog mellem Civilisationer, på den græske ø Rhodos:

»Hvis Rusland, USA, Kina og Indien, som en gruppe af lande, aftaler at indlede og gennemføre en reorganisering af det globale finans- og kreditsystem, under disse betingelser, med langfristede aftaler, af samme type, som Franklin Roosevelt havde udtalt før sin død i 1944, under hovednationer, kunne Roosevelts plan alle disse år senere have været virkeliggjort; og vi kunne gøre dette i dag.«

Tiden er nu kommet til at gøre dette. De »Fire Magter« er næsten på linje på en måde, der endelig, én gang for alle, kunne skaffe menneskeracen af med den Imperiets forbandelse, krigens svøbe og fattigdommens elendighed.

Krigsherrerne vil ikke sky noget middel for at forhindre ødelæggelsen af deres Helvedesimperium. Krav om Trumps impeachment eller mord optræder nu i medierne, i en perverteret version af Shakespeares »Julius Cæsar« i New Yorks Central Park, og ved rockkoncerter i Storbritannien. Forrædere internt i USA, og endda internt i Trumps egen kreds, skaber falske nyheder for at trække Trump ind i krig i Syrien, der hastigt ville føre til krig med Rusland – atomkrig.

Men det bliver i stigende grad klart, at den amerikanske befolkning, og endda mange, der ikke støttede valget af Trump, væmmes ved og er dødtrætte af den hysteriske russofobi og dæmoniseringen af Trump og Putin og giver udtryk for denne væmmelse i de nylige valg, i de sociale medier og, hvad der er meget vigtigt, i voksende støtte til LaRouche-bevægelsen i hele landet.

Den 7. juli vil landbrugseksperter fra Kina, USA og andre samles på en konference, der er ko-sponsoreret af LaRouches Schiller Institut. De kinesiske eksperter har i flere tilfælde været centrum for den udvikling, der løftede 600 millioner kinesere ud af fattigdom, og som er forpligtende engageret til at arbejde sammen med USA og andre for at lindre global fattigdom. Dette er virkelig muligt under forudsætning af, at USA og Europa vender det sammenbrud af de vestlige økonomier

under det brutale monetaristiske system, der har ødelagt ideen om fremskridt i vore nationer. En genindførelse af vore forfædres politikker i Hamiltons tradition sådan, som det forklares i LaRouches Fire Love, kan og må blive fundamentet for globalt samarbejde inden for det nye paradigme.

Alt andet end dette er, i dette historiske mulighedernes øjeblik, sindssygt og utåleligt. I Percys Shellys digt fra 1821, »Forsvar for poesien«, beskrives historiske perioder med intens kamp, som den nuværende, således:

»I sådanne perioder er der en akkumulering af evnen til at kommunikere og modtage dybtgående og passionerede begreber om menneske og natur. De personer, i hvem denne evne bor, kan meget ofte, med hensyn til mange dele af deres natur, synes at have liden overensstemmelse med denne godhedens ånd, for hvilken de er tjenere. Men selv, mens de fornægter og afsværges, er de dog tvunget til at tjene denne evne, der sidder på deres egen sjæls trone.«

Menneskeheden oplever et øjeblik med historisk faseskifte, på godt og ondt. Tiden er inde til poetisk handling.

Foto: Præsident Donald J. Trump og Ruslands præsident Vladimir Putin. [Trump photo flickr/Michael Vadon] [Putin photo en.kremlin.ru]

Forestående begivenheder er afgørende

for at besejre Russia-gate- kuppet imod præsident Trump

Leder fra LaRouche PAC, 26. juni, 2017 – Ud fra rapporter fra det Demokratiske Parti at dømme, er »charmen« ved det britiske spil med at fjerne amerikanske præsidenter, der promoverer det Amerikanske Økonomiske System snarere end imperiets verdensorden, ved at falme. At spille »Russia-gate« mod præsident Donald Trump – McCarthy-isme for æsler – finder ingen støtte hos Demokraternes arbejdervælgere. Og, det udgør en dødbringende trussel, inklusive truslen om verdenskrig, mod USA.

Kina har, i fuldt samarbejde med Rusland, sat Bælte & Vej Initiativet for store infrastrukturprojekter i højeste gear og i realiteten lanceret en ny, økonomisk orden for »win-win«-vækst og udvikling. Skulle USA tilslutte sig Bælte & Vej, ville det ikke kunne standses, og ville også »Gøre Amerika stort igen«.

Præsidenten er blevet udsat for forsøg på afsættelse og endda potentielt mord, fordi han er for netop dette samarbejde og gentagent har udtalt dette.

For at standse dette farlige kupforsøg, bør fokus for indsats ligge på to rækker af møder, der finder sted 10 dage fra i dag, og som vil være med til at afgøre denne nye orden for samarbejde mellem nationer inden for økonomi, videnskab og rumfart.

Alle rapporter går ud på, at præsident Trump ser frem til at holde et fuldt, bilateralt møde – og ikke blot et 'møde på sidelinjen', men et reelt topmøde – med den russiske præsident Vladimir Putin i forbindelse med G20-topmødet i Hamborg, den 7.-8. juli – og ligeledes holde et tilsvarende møde dér med

Kinas præsident Xi Jinping. Medier som *Independent* og *Daily Telegraph* er ganske oprørte over disse rapporter (der oprindeligt kommer fra Associated Press) og frygter, at Trump og Putin kunne træffe beslutninger angående samarbejde, som Trump og Xi gjorde på Mar-a-Lago.

Schiller Instituttet og China Energy Fund Committee og Fonden for Genoplivelse af Klassisk Kultur afholder samme dag en stor, »Mad for Fred«-konference i New York, med en fremadrettet tanke på Bælte & Vej Initiativet; denne konference vil have fokus på fremskridt inden for fødevareproduktion. Det bliver et betydningsfuldt samarbejde for at bringe Amerika ind i den Nye Silkevej, genoplive Amerikas egen økonomi, teknologi og eget landbrug; landbrugseksperter fra begge lande vil optræde på denne konference.

Disse begivenheders afgørende betydning er, at præsident Trump ikke kan besejre det britiskansporede fremstød for at tvinge ham ud af embedet alene. Det er op til det amerikanske folk at tilbagevise og besejre »Russia-gate«, standse kupforsøget og støtte præsidenten i hans samarbejde med Rusland og Kina for fred og økonomisk udvikling i USA, og i verden.

En succesrig Schiller Institut-konference er lige så afgørende, som præsident Trumps forventede topmøder. Schiller Instituttets stifter og internationale formand, Helga Zepp-LaRouche, og *EIR's* stiftende redaktør, Lyndon LaRouche, var, for mere end 30 år siden, ophavsmændene til konceptet med den »Eurasiske Landbro«, der nu, gennem Kinas Bælte & Vej Initiativ, er i færd med at blive til »Verdenslandbroen«. Dette omfatter en genopbygning af en ny, økonomisk infrastruktur for USA; men for at gøre dette, er Lyndon LaRouches »**Fire Love til at redde nationen**« afgørende. Disse love omfatter en genindførelse af Glass/Steagall-loven, en ny nationalbank og statslig kreditinstitution i Hamiltons tradition og en genoplivelse af at lægge vægt på rumforskning og den fremskudte grænse for fusionskraft.

Dette er det Amerikanske Økonomiske System, og det er vejen til menneskehedens fælles mål.

Foto: Præsident Donald J. Trump, 21. juni, 2017. (Whitehouse photo)

'Arg fattigdom kan absolut besejres'

Leder fra LaRouche PAC, 25. juni, 2017 – På nogle få årtier har Kina udført nogle økonomiske bedrifter, der har efterladt verden i en tilstand af lykkelig forbløffelse: de har bragt 700 millioner kinesere ud af fattigdom; hævet den forventede, gennemsnitlige levealder fra 35 år til 76 år i dag; lanceret videnskabeligt arbejde i verdensklasse omkring udforskning af rummet og udvikling af nuklear fusionskraft.

Men Kina hviler ikke på sine laurbær. Præsident Xi Jinpings regering planlægger at fjerne fattigdom i Kina – og der findes stadig 40 millioner mennesker i denne kategori – frem til år 2020. For nylig mødtes Xi med ledere af Kommunistpartiet i Kinas nordlige Shanxi-provins, hvor han sagde til dem:

»Så længe, vi gør os umage, tænker korrekt, træffer effektive forholdsregler og arbejder fornuftigt og nede på jorden, så kan arg fattigdom absolut besejres.«

Kina begrænser heller ikke sin ambitiøse plan til Kina alene. Udenrigsminister Wang Yi deltog den 21.-22. juni i en todages konference med den Afrikanske Union i Addis Abeba, hvor han erklærede, at »tæt ved 400 millioner mennesker i Afrika lever under fattigdomsgrænsen, og flere end 40 millioner kinesere har behov for at blive løftet ud af fattigdom. Kina og Afrika

må gå sammen i kampen mod fattigdom og om at opnå fælles udvikling. Dette er vores ansvar over for de kommende generationer, det kinesiske og afrikanske folks fælles mål og en iboende del af menneskeligt fremskridt.«

Wang Yi rejste fra Etiopien til Libanon, hvor han understregede, at »Kina er fortalere for flere handlinger til at bremse en forværring af flygtningekrisen i Mellemøsten og finde en løsning så snart som muligt«, og tilføjede, at Kina er villig til at forstærke samarbejdet inden for rammerne af Bælte & Vej Initiativet.

Som Schiller Instituttets stifter og internationale formand, Helga Zepp-LaRouche, i de seneste uger gentagende har understreget, så var Bælte & Vej Forum for Internationalt Samarbejde, der fandt sted i sidste måned, 14.-15. maj, i Beijing, – og hvor hun selv var en fremtrædende deltager – et vendepunkt i moderne historie i retning af at gøre denne plan til en global realitet. Med den forgangne uges vigtige indikationer på USA's voksende involvering i Bælte & Vej-projektet, står vi nu på tærsklen til denne globale forandring.

EIR's stiftende redaktør, Lyndon LaRouche, og hans hustru, Helga Zepp-LaRouche, har været frontkæmpere for mange af disse udviklinger, længe før de indtraf. Det var Lyndon LaRouche, der først erklærede, at USA's tilslutning til Bælte & Vej Initiativet var *nøglen* til den strategiske krise, og til dette formål skabte han det programmatisk grundlag med sine *Fire Love*. Og det var Helga Zepp-LaRouche, der, i en tale i Chongqing i 2015, først opfordrede Kina til at være med til at løse krisen med krige og emigration i Mellemøsten og Afrika, ved at bringe Bælte & Vej, eller den Nye Silkevej, ind i dette område. Det er Schiller Instituttet, der har været pionerer inden for udbredelsen af klassisk musik og kultur som grundlaget for en dialog mellem civilisationer, med det formål at begrave britisk geopolitik, én gang for alle.

Vi står nu mindre end to uger fra begyndelsen af G20-topmødet i Hamborg, Tyskland, den 7.-8. juli, hvor historiske topmøder mellem og blandt Donald Trump, Xi Jinping, Vladimir Putin, Shinzo Abe, samt andre, vil finde sted. Men, uanset resultatet af disse møder, understregede Helga Zepp-LaRouche i dag, er hele planeten nu i bevægelse under Bælte & Vej Initiativets overvældende dynamik. Et succesrigt resultat af dette initiativ er, som det har været tilfældet fra dets begyndelse, afhængigt af det enestående, strategiske og politikskabende, begrebsmæssige input, som LaRouche-bevægelsen leverer. Og det er denne bevægelses særlige ansvar, erklærede Helga Zepp-LaRouche, at bruge sin organiseringsindsats til at introducere skønhed i den politiske debat.

Som Lyndon LaRouche har haft for vane at sige i årtier, så er tiden nu inde til at have det sjovt.

Foto: Præsident Xi Jinping mødes med repræsentanter, der deltager i Kinas Unge Pionerers 7. Nationale Kongres, i Folkets Store Hal i Beijing, 1. juni, 2015. (Photo Xinhua/Ma Zhancheng)

Hvorfor briterne bliver ved med at myrde amerikanske præsidenter.

LPAC kortvideo

De nylige trusler mod præsident Trumps liv, der kommer fra mange kendte personer, New York City Public Theatre Company, samt nedskydningen af kongresmedlem Scalise, bør ikke ses som isolerede tilfælde; som forbrydelser, begået af enkeltindivider, der handler af egen vilje. Vi bør snarere af USA's egen historie lære, at der ikke findes nogen 'enlig skytte'. Det er briterne, der myrder vore præsidenter, af en særlig grund.

Lad os se på de af vore præsidenter, der blev myrdet; hvad er mønstret? Lincoln, Garfield, McKinley, JFK og, endskønt han ikke var præsident, men er relevant for os i dag, Alexander Hamilton. Hvad fortæller mordet på disse præsidenter os om vor nations unikke rolle i historien? Hvis man ser på deres handlinger, så anvendte de, eller havde tydeligvis til hensigt at anvende, det Amerikanske Økonomiske System, for at fremme vor nation, og de kæmpede udtrykkeligt mod Det britiske Imperiums gennemførelse af 'frihandel' i USA. Disse præsidenter vidste, til forskel fra de fleste amerikanere i dag, at Det britiske Imperium er vores fjende, og de vidste, at det var deres job at beskytte vore borgere mod den elendighed, vi ville stå overfor, hvis britisk imperiefrihandel blev praktiseret. Og, hvad der var allervigtigst, så indså de, at britisk frihandel ville kvæle vores mest dyrebare resurse; det amerikanske folks kreative gnist i en naturlig hældning mod at bidrage med vore evner hen imod en positiv og varig virkning på vore efterlevende. Det Amerikanske System opmuntrer udtrykkeligt denne gnist og bruger den til udvikling af gennembrud inden for varefremstilling, landbrug, videnskab og kultur.

I dag henviser præsident Trump udtrykkeligt til Det Amerikanske Økonomiske System som sin politiske programerklæring. Bortset fra Lyndon LaRouche og hans bevægelse, så er der ingen i det 20. århundrede, der har

identificeret det Amerikanske Økonomiske System som værende dét princip i vores historie, der fuldstændig adskiller os fra Det britiske Imperium. Trumps plan om at genoplive den produktivitet, vi har mistet i de seneste 50 år, siden mordet på JFK, og hans beredvillighed til at samarbejde med Kina og Rusland om skabelsen af en ny, økonomisk orden, vækker rædsel i briterne. Trumps præsidentskab udgør en trussel mod selve Det britiske Imperiums eksistens. De ved, der ikke er plads til deres Imperium i en ny, international, økonomisk orden på denne planet, og de vil ikke dø uden kamp.

Lær om Lyndon LaRouches fremsættelse af det Amerikanske System, kendt som de Fire Love til USA's omgående redning, gennem viste videolink, ([dansk tekst her](#)) og gå med i LaRouche PAC (Schiller Instituttet, DK!) for at skabe en ny æra for menneskeheden, *uden* Det britiske Imperium.

Offentliggjort den 24. jun. 2017.

USA tilslutter sig Bælte & Vej – Ideer flytter verden!

Leder fra LaRouche PAC, 23. juni, 2017 – Fire begivenheder i løbet af de seneste par dage har vist, at USA nu responderer til det krav, Lyndon og Helga LaRouche fremsatte for tre år siden: USA tilslutter sig den Nye Silkevej.

* Den 22. juni mødtes Kinas udenrigspolitiske top-regeringsperson Yang Jiechi med præsident Trump, der sagde, at USA er villig til at samarbejde om projekter relateret til Bælte & Vej Initiativet;

* Den »9. Amerikansk-kinesiske Dialog mellem virksomhedsledere

og tidligere seniorregeringsfolk«, sponsoreret i fællesskab af USA's Handelskammer og Kinas Center for Internationale Økonomiske Udvekslinger, mødtes i Beijing den 20.-21. juni og erklærede i en fælleserklæring, at »begge sider aftalte, at de to lande kan indlede fuldt samarbejde under 'Bælte & Vej' initiativet og gennem flere andre midler«. De aftalte at holde en fælles konference om Bælte & Vej inden for de næste 12 måneder;

* i San Francisco mødtes 200 kinesiske og amerikanske regeringsfolk og repræsentanter for infrastrukturselskaber i »Forum 2017 for Amerikansk-kinesisk Transportsamarbejde«, hvor den kinesiske konsul sagde, at »Kinesisk og amerikansk samarbejde på infrastrukturfronten er klar til at blive det nye fokus i de to landes handelsengagement«;

* i Detroit Michigan var 3000 mennesker proppet sammen i Cobo Center den 20.-21. juni til en konference, sponsoreret af Ali Baba-direktør Jack Ma. Michigans viceguvernør Brian Calley, der talte ved arrangementet, sagde om handel med Kina: »Det er den traditionelle win-win-situation.« Ma sagde til forsamlingen: »Hvis I går glip af Kina, går I glip af fremtiden.«

Under en diskussion af disse historiske begivenheder i dag bemærkede Helga Zepp-LaRouche, at vores organisation har kæmpet for, at USA gik med i den Nye Silkevej, i mindst tre år, siden udgivelsen af *EIR*-rapporten, »Den Nye Silkevej bliver til Verdenslandbroen«. »Først var vi de eneste«, sagde Helga, »men nu er det blevet almindeligt. Vi bør høste anerkendelsen – tænk på, hvor mange arrangementer, vi sponsorerede, i hele verden, for denne idé. Dette viser, at ideer virker!«

»Folk bør bestemt være optimistiske«, understregede hun. »Hvis dette udvikles yderligere, så kan alle problemer løses. Gå ud med en optimistisk rapport til befolkningen – vores politik virker!«

Foto: USA's præsident Donald Trump møder Kinas statsrådgiver Yang Jiechi i Det Hvide Hus torsdag. (Photo @ChinaDailyUSA / twitter)

Trump vil samarbejde med Kina om Bælte & Vej / Indsats for Glass/Steagall optrappes: LaRouche PAC Internationale Webcast, 23. juni, 2017

... Ifølge det Kinesiske Udenrigsministeriums rapport om mødet, responderede præsident Trump til denne udtalelse fra rådgiver Yang ved at sige, at han – præsident Trump – ville være åben over for at samarbejde med Kina om Bælte & Vej Initiativet og hermed relaterede projekter. Han sagde, han er tilfreds med de positive fremskridt, der er sket i de kinesisk-amerikanske relationer, siden sit møde med præsident Xi i Mar-a-Lago. Og han meddelte, at han planlægger at besøge Kina inden for det næste (nuværende) år.

Matthew Ogden: Med mig i studiet i dag har jeg Paul Gallagher, redaktør for *EIR's* økonomiske stof, og som har været meget aktiv i Washington, D.C., i den eskalerede kamp for genindførelsen af Glass/Steagall og resten af hr. **LaRouches Fire Økonomiske Love** i Hamiltons tradition. Han har mange opdateringer til os på denne front. Og via video har vi Diane

Sare, LaRouche PAC Policy koordinator for New York, med os fra Manhattan. Hun har netop skrevet en artikel med titlen, »Gullivers rejse til Manhattan! Kun LaRouches Fire Love og Kinas Bælte & Vej Initiativ kan løse Manhattans infrastrukturkrise.« (EIR, 23. juni). Som vi alle ved, venter »Helvedessommeren« forude i New York City, mht. transportinfrastruktur.

Jeg vil straks begynde med nogle meget signifikante udviklinger i kampen for at bringe USA ind i den Nye Silkevej, ind i Kinas Bælte & Vej Initiativ. For det første vil jeg rapportere direkte, at *Xinhua*, et kinesisk nyhedsmedie, rapporterer, at præsident Donald Trump i går mødtes med Kinas statsrådgiver Yang Jiechi i Det Hvide Hus, og til statsrådgiveren Yang sagde, at USA er villig til at samarbejde om projekter relateret til det kinesiske Bælte & Vej Initiativ. De to havde dette møde i Det Hvide Hus som en del af statsrådgiver Yangs besøg til Washington; dette var et møde på højt niveau. Og, iflg. nyhedsrapporter, sagde Yang til præsident Trump, at Kina var meget tilfreds med, meget glad over og satte meget stor pris på det faktum, at Trump-administrationen havde besluttet at sende en repræsentant på højt plan – Matthew Pottinger – til at deltage i Bælte & Vej Forum i Beijing i sidste måned. Vi har rapporteret, at denne repræsentant for USA var en beslutning i sidste sekund fra Trumps side, og at det var en meget god beslutning. Rådgiver Yang sagde også til Donald Trump, at Kina ville være villig til at arbejde sammen med USA om Bælte & Vej Initiativet. Ifølge det Kinesiske Udenrigsministeriums rapport om mødet, responderede præsident Trump til denne udtalelse fra rådgiver Yang ved at sige, at han – præsident Trump – ville være åben over for at samarbejde med Kina om Bælte & Vej Initiativet og hermed relaterede projekter. Han sagde, han er tilfreds med de positive fremskridt, der er sket i de kinesisk-amerikanske relationer, siden sit møde med præsident Xi i Mar-a-Lago. Og han meddelte, at han planlægger at besøge Kina inden for det næste (nuværende) år. Dette blev bekræftet af udenrigsminister

Rex Tillerson i en pressekonference, han holdt onsdag. Præsident Trump rapporterede ligeledes, at han ser frem til igen at mødes med præsident Xi Jinping ved G20-topmødet i Hamborg, Tyskland, i juli måned. Det var første punkt, og det er naturligvis en meget signifikant udvikling.

Det andet punkt er, at der samtidig, dagen før dette møde mellem præsident Trump og statsrådgiver Yang, var en møde på højt niveau mellem tidligere kinesiske regeringsfolk og amerikanske erhvervsledere på højt niveau, i regi af et bilateralt eller fælles møde, der fandt sted mellem USA's Handelskammer – der repræsenterer førende, amerikanske erhvervsinteresser – og Kinas Center for Internationale Økonomiske Udvekslinger, der er en regeringstilknyttet tænketank med base i Beijing. Under dette møde udstedte disse to grupper et fælleskommuniké, der promoverede fælles samarbejde mellem USA og Kina.

Her følger resten af webcastet på engelsk:

So, I'm going to put on the screen here a picture of this meeting that occurred [Fig. 1]. As you can see, it's the 9th U.S.-China CEO and Former Senior Officials Dialogue; jointly sponsored by the U.S. Chamber of Commerce and the China Center for International Economic Exchanges. What the joint communiqué reports is that not only would the U.S. businessmen be interested in joint cooperation on the Belt and Road, but they would also be interested in cooperation on building U.S. infrastructure here domestically. So you can see here a direct quote from their communiqué. This is under the subtitle "Strengthening Investment Cooperation Under the Framework of Belt and Road Initiative and Through Other Means." So, here's what it says: "Investment is an important driver of China-U.S. trade

relations and the growth of the two economies. There is great potential for the two sides to further expand mutual investment.

China's Belt and Road Initiative, which has spurred investment in infrastructure building, will considerably broaden the space for

Chinese and U.S. investment and open many opportunities for Chinese and U.S. companies to cooperate in third countries. Significant participation by U.S. companies, including in partnership with Chinese companies, can make new contributions to

the furtherance of China-U.S. economic and trade relations. In

certain areas, U.S. companies can offer the world's best technology and management capability, thereby helping to insure

smooth and efficient completion of Belt and Road projects.

Infrastructure building in the U.S. will generate an enormous need for investment, and the new U.S. administration has indicated that this is a major priority. China has strong capabilities and cost advantages in infrastructure building, including the building of urban roads, expressways, fly-overs, high-speed rail, and ports."

It goes on to say: "Chinese companies and financial institutions are ready to contribute to this effort through financing and through the provision of goods and services. Chinese investment in certain areas of U.S. infrastructure development has the potential to help strengthen business relations between the two sides, and in some cases, speed up completion of the needed projects at lower cost and with greater

efficiency. Both sides agreed that the two countries can engage

in full cooperation under the Belt and Road Initiative and through a number of other means, including the Asia Infrastructure Investment Bank, the World Bank, and other

multilateral investment and financing institutions.”

Then it has a subtitle: “Agreed Action”

“Within the next twelve months, the CCIEE and the U.S. Chamber of Commerce will organize a conference on the Belt and Road in China or in the United States; which will allow the Chinese side to brief the U.S. side on the Belt and Road plans, including initiative content, current progress and projects that might be appropriate for U.S. company participation, including in partnership with the Chinese companies. The U.S. side will brief the Chinese side on the latest infrastructure developments in the United States and share reflections on pathways for Chinese companies to participate in U.S. infrastructure revitalization initiatives.”

So, this is a very important development. And now, third, here’s an article from {China Daily} which reports on a rather extraordinary forum that happened in San Francisco yesterday, which was titled “2017: U.S.-China Transportation Cooperation Forum.” Before I get to the next slide, just see here, the beginning of the article. It’s titled “Chinese Builders Wanted

in the U.S..” The beginning of the article says, “Chinese infrastructure techniques are urgently needed to rehabilitate America’s poorly maintained and in some cases dilapidated bridges

and road system, industry experts from both countries agree.

The

fact that the U.S., the world’s most economically and technologically powerful country, should import fast-train know-how from a developing China, reflects a new normal for China-U.S. cooperation and communication.” Then, the article quotes Chinese Consul-General to San Francisco Luo Linqun, who

gave the keynote. He said, "China and the U.S. cooperation on the infrastructure front is posed to become the new highlight in the trade engagement between the two countries. California along with its neighboring states has especially close trade relations with China," he added. "The import and export volume between this region and China has mounted to more than \$201 billion in 2016.

The One Belt, One Road Initiative was conceived in China," he added, "but it provides a global platform for economic development for all the countries participating."

So clearly, all three of these are extraordinary developments, highlighted by this meeting in the White House, where Donald Trump said – according to Chinese reports – that the United States would be happy to participate in the Belt and

Road Initiative. This is clearly coming along very rapidly; and

as Helga LaRouche said when she was briefed on these developments

earlier today, she said "Remember, it was only three years ago,

in 2014, that the LaRouche movement put out the call for the United States to join the Silk Road." I think you can remember

the pamphlet that was printed by the LaRouche Political Action Committee that was called "A Hamiltonian Vision for the Future of

the United States: The United States Joins the New Silk Road."

But Helga LaRouche said, at that point – 2014 – this idea was almost unheard of. But now, as you can see from these developments and otherwise, this initiative has really gained prominence and is becoming a dominant reality. It is very

urgently needed. "We've seen a very significant victory," she said, "on this front; and we should recognize it as such." She

said, "I think an appropriate for this is 'Ideas Matter; Ideas Shape History'."

I think you can really expect the consolidation of this with the meeting between Trump and Xi at the G20 summit in July. And

I think we can also see some dramatic developments between the potential for a bilateral meeting – and this is becoming more solid as the days go on – between Trump and Putin. But, as the

lead article on the LaRouche PAC website states very clearly today, although it's widely expected that President Trump and President Putin will meet for the first time on the sidelines of

this G20 summit, it's very clear that the opponents of this world-changing event of the United States-Russia-China cooperation, are doing everything they can in an hysterical fashion, to try to undermine this before it ever happens, to force the cancellation, to cause it to become totally hostile, or

to cause there to be no positive progress that can be made out of

such a summit. You see this crazy Russian sanctions bill that was rammed through the Senate 98-2; you can see the efforts by the U.S. forces shooting down this Syrian jet over Syrian territory, which has the potential to develop very rapidly.

This

forced the Russians to again terminate the non-confliction hotline between the United States and Russia. You can see Steve

Mnuchin's efforts to levy new sanctions against 38 Russian and Ukrainian firms and individuals. Then you can see this F-16 that

buzzed the military aircraft that was carrying Russian Defense Minister Shoigu. All of these are very dangerous, and are

obviously planned to try to derail any potential for a positive relationship between the United States and Russia. One only has to read this hysterical article in the {Washington Post} today, "Obama's Secret Struggle to Punish Russia for Putin's Election Assault," which only continues this false narrative.

PAUL GALLAGHER: Not so secret.

OGDEN: Not so secret. So, that gives you a picture of where we stand, but a very optimistic picture, as Helga LaRouche underlined; if we see in terms of the potential for this United States New Silk Road, New Paradigm consolidation. But it's very urgent that this happen as well. That was why I asked both Paul and Diane to join me on the show today. First, I'd like to ask Diane to go through a little bit of what you have in this article. As I said, it's titled "Gulliver Travels to Manhattan! Only LaRouche's Four Laws and the Belt and Road Can Save Manhattan Infrastructure Crisis." So Diane.

DIANE SARE: Sure. I was inspired, if one can call it that, by my attendance at a Cranes, New York real estate conference, where they had three panels. The way it was billed was that – and they had the CEO of the Port Authority, and the building trades union, and Staten Island and Brooklyn. And given what's about to happen here, which people may or may not be aware of, basically we are at a total breakdown point in the greater Manhattan area. During the day in Manhattan, you have about 3.1

million people; at night, it's about 1.8 million. There's something between 1.5 million and 1.8 million who commute into the city to the island of Manhattan on a daily basis. That's a very large traffic flow. Penn Station handles about 650,000 people a day; I think that's triple what it was built for. Similarly, every other major transit point, whether it's coming in from Long Island and Brooklyn across the East River, or coming in from New Jersey on the western side, everything is completely overloaded; at or well above capacity. So now, the system itself is anywhere from 70 to 100 years old, and very little maintenance or repair or upgrading has been done. We're using switching systems which were built before World War II largely; I think they've modernized one line so far, and another one will be done in a few years. It really is insane.

So, I went to this conference, because starting on July 10, since there were two train derailments in early April in Penn Station on the tracks there, they've decided they cannot put off repairing those tracks. But of course, to repair tracks, then you cannot use them while you're repairing them. They're saying they're going to have to reduce the traffic coming in from Long Island by 20%; I don't know what the percentage is from New Jersey, but it's probably something similar or greater. I know the commuter routes from Essex and Morris Counties, which include commuters coming in from Pennsylvania who go to various places and then take a train into Penn Station, that's all going to

be

rerouted into Hoboken; the PATH system which is also overloaded.

At any rate, these repairs start on the 10th of July, and they're

going to be going on for at least six weeks or longer. Who really knows, frankly?

There's no redundancy. This is a system that any section of it that you shut down, if you're talking about transit points that are already functioning or not functioning I should say, at

over capacity. And you're going to add 20% more traffic, or 30%

more traffic, or 50% more traffic to it; you could have a total

breakdown of everything. None of the plans I've seen so far really are adequate. I don't know what they're going to do as they get closer; maybe they're going to have to have people come

into work on rotating shifts, people's hours are going to change,

I don't know. But at any rate, I was hoping that this conference

might address it. What I heard there – and it's not as though these speakers were completely incompetent or were not aware of

the crisis in some way – but what you saw was that people's thinking has been so warped. One, as I said in the article, by

this Bertrand Russell legacy that there's no such thing as a creative idea, or a new idea; but that everything is an algebraic

system of linear deduction. Of course, from that standpoint, you

could never conceptualize where this region should be in 50 or 100 years.

So, the things that they were proposing be done, like

turning Rikers Island into a part of LaGuardia Airport – LaGuardia Airport, as people may know who have travelled into New York, is very much overloaded. They don't have the space for the number of flights that are coming in, and they're projecting that by 2030 there will be another 30 million people per year trying to fly into the city. So, how do you handle this? They said, well we need 75 more flight operations per hour. Taking over all of Rikers Island for this and a new wastewater treatment plant, only gives you an increase of 30 more flight operations per hour. So, why would you do that? What is the point of investing in something that doesn't even meet either the current needs or what you are projecting? It's really insane. So, you have that factor; and the other factor is the funding, which I think Paul may deal with more; but the idea that everything can only be done through public-private partnerships. As people know, my colleague Bill Roberts has an article in the same issue of {EIR} about the Soo Locks, where of course they figured out in 1986 that this is a key transshipment point for coal and other things in the United States; and they really needed to be repaired and modernized. So, this was approved in 1986, but they concluded that you'd only make back 75 cents on the dollar of what was invested. Clearly by Bertrand Russell-type methods, where it's all linear, because if you cause 11 million people to be

unemployed, which is what would happen if this thing wasn't done, that's not taken into account. Similarly, the speaker at this conference from Brooklyn, showed pictures of the damage from Hurricane Sandy, which were horrific; I was here in New Jersey when that occurred. We didn't have electricity for about two weeks; it was very damaging, very devastating. There were several proposals made in 2009 at a conference in Manhattan for storm surge barriers. My favorite was a five-mile one that went from Sandy Hook in New Jersey to the Rockaways. So you go across the whole area before you even get to Staten Island, and it would have an underground tunnel and it would have gates that came up; but normally the ocean would be flowing through. I think that would cost something like \$6 billion. I can see these silly accountants with their mathematical methods saying \$6 billion, what's the profit? Well, how about saving \$80 billion? \$6 billion versus \$80 billion in damage when you get one of these storms. But nonetheless, they decided not to build it, and we got what we got with Hurricane Sandy. So, because of the way people think in terms of worshipping money, as opposed to seeing money as a means of credit generation, or as a means of figuring out how to measure the cost of an improvement that you need; which will lead ultimately to the increase in the productivity of your population. What does it mean when you say we want our standard of living to be higher? Well, that doesn't mean having seven television sets in every room as opposed to one, or something

like that. When you say the standard of living, we mean things like life expectancy, being free from disease, being better educated. How many Americans speak only one language, and maybe that's an exaggeration to say that Americans even speak a language. Many people now do not have a very good command of the English language, which is our language in this country. In other words, how many Americans know how to read music? How many Americans have conducted basic scientific experiments in school; have ever tried to make a painting or a work of art or write a poem? In other words, by standard of living you mean that there's a life expectancy which allows for a young person to be educated to the age of 22, 25, 28; and then that person has an adult lifespan in which they're still developing and learning. You can get human beings developing a quality of genius which contributes to the future for all mankind. The only reason for money, is to create a situation where you can think in those terms. That the people living 100 and 200 years from now will live longer, be healthier, be better educated, and be better; which is what you would want. Who really wants to be the best of all time? That means, in effect, that your life is meaningless, if everything coming after you is going to be worse than you. So, that's the point of economy; but none of these people was thinking that way at all. It really struck me that here we are sitting on potential complete chaos; you already had two weeks ago, there was a subway that got stuck,

and it didn't have air conditioning because the power was out. So you had people packed in this car, and the temperatures were

getting to 100 degrees, it was like a sauna in there. No one could move for 45 minutes and they were on the brink – as you might imagine – of getting completely panicked. Happily, no one

had a heart attack or other medical disaster, but it does make people nervous. A few days ago, another subway car was stalled

out, so people went out the back exit and got down on the track

and started walking to the station. That's extremely dangerous.

What happens if you lose all order because people just panic because they don't know if they're going to reach their destination? They don't want to be stuck in a subway for hours

on end. We're really on the brink of a situation like that. People would be prepared to tolerate hardship if they knew that

there was a plan to actually address it.

For example, if President Trump, as a result of his dialogues with Xi Jinping and President Putin, were to say "Look,

we actually think the Bering Strait tunnel should be built within

the next decade; and we're going to launch a crash program with

China and Russia to develop high-speed rail corridors across the

United States. So that Manhattan really should be connected with

Paris; and that's something that will happen. I'm going to initiate that in my Presidency, and it's something that will be

completed during a future administration." Now knowing Trump,

he'd probably say "Well, it has to be done within my first term."

But at any rate, what would that mean for Manhattan? What kind

of infrastructure would you want to have in place? If you had high-speed rail connecting Washington D.C., Philadelphia, Manhattan, New York City, and Boston, then you would know that you might have a free flow of people in the entire northeastern

coastline – this huge metropolitan area – because you're talking about taking an hour to travel from D.C. to New York.

So, what does that mean? What do you want New York City to look

like under those circumstances? Maybe we have to consider taking

advantage of this massive 22% of New Jersey's land areas in the

Pine Barrens, and convert part of that into a large city where part of the population of New York City could be relocated, while

you build something which is actually appropriate. But no one is

thinking in this way.

Apparently, plans have been made, as we know with the Soo Locks, plans have been made. There are engineers who are highly

competent who are aware of these things, who know that there are

limits on the life expectancy of cast iron and things like that.

They may have long life expectancies, but there is a point at which things begin to corrode and things like that. So, plans have been made, plans exist. But where do you get the funding to

implement it? What is the magnitude of these plans? If the population were aware that such a thing existed, that is was going to be set into motion, then people would be prepared to

put

up with a certain amount of hardship; probably very happily, knowing that their children were going to live in a much more beautiful and functioning location than we currently do now. So, this is the battle. And I think Matt, what you reported just at the beginning of this show, in terms of the commitment of

President Trump to work with the Chinese, the commitment of the

U.S. Chamber of Commerce explicitly to collaborate with the Belt

and Road Initiative; this is extremely promising, and should absolutely be promoted.

OGDEN: Well, I think those scare stories you have from New York City should probably encourage people that this is a rather

urgent initiative. I know from talking to Paul, that you have a

few more scare stories that you might want to share with us.

I'm

going to just let you go through a few of those also.

GALLAGHER: Well, I'm going to come back to this. I wanted to just briefly sketch the fight around Glass-Steagall; but I'm

going to come back to this in particular on the character of the

PPPs – public-private partnerships – as actually “poison pill policy,” which is really threatening this entire potential for collaboration, China-U.S. collaboration both on the Belt and Road, and also starting with the Bering Strait Tunnel. Also in

regard to infrastructure in North America and infrastructure in

the United States.

But on Glass-Steagall, let me just indicate, you have a very

stark comparison in terms of infrastructure investment between the United States and China. In the United States, about \$300 billion is invested in infrastructure every year, and that is, every school, every hospital, every road job, every subdivision's new sewer and water and optical fiber, and so forth – that is absolutely everything, public, private, local, Federal, amounts to about that much investment. In China, the four major state banks which provide the credit for the infrastructure breakthroughs that have been made in China, those four banks issue about \$140 billion worth of credit annually for high-speed rail in China alone. And just that form of advanced infrastructure and just that public investment by those four national banks: the Exim Bank, the China Development Bank, the other China policy banks, as they're called. That investment in just high-speed rail is half of the total investment made by the United States – public, private, in every form, on every kind of infrastructure and every public band-aide that's put on, and claimed as infrastructure, every year. In addition, those banks in China have invested and committed \$300 billion just in the three years since the Belt and Road Initiative of President Xi began to take off, and that \$300 billion invested and committed by those banks is outside China. So that's going on simultaneously with the large-scale investments in completely frontier, including things like maglev subways, in the major cities of China, and there are many, many,

many major cities in China as people know. So this is widely in the financial press in the United States and Europe, the old imperial liberal order defends itself by saying, "This credit issuance of China can't possibly be sustained. There will be a tremendous, earthshattering collapse of all of this infrastructure credit, because the banks – it has dwarfed even what the Federal Reserve has done for the banks here, and for a good purpose, and it can be sustained; it'll all blow up." There is a very fundamental difference here, though, in that China, for the last 20 years has had bank separation; it has many shadow banks, it has a lot of investment companies involved in broker-dealers, but they are completely separated from the both private commercial banking system, which they want to build up further, and also from this kind of public banking. So that these banks are not involved in the \$550 trillion derivatives exposure of the banks in London and New York. These banks are not involved in securities speculation. They are able to handle bankruptcies; they're able to handle non-performing loans when they appear in various sectors as the economy develops. So, Glass-Steagall, although they don't call that law "Glass-Steagall" in China, that bank separation is important to what they are able to do and the fact that they've been doing it now for 20 years on a level of spending nearly 9% of their GDP on

new infrastructure every year, for more than 20 years. Compare that to the United States, which spends about 1.3% of its GDP now on infrastructure annually. They've been able to do that, and keep it up. Now, we've been fighting for Glass-Steagall in Washington. It's really taken on much more of the characteristics of a good brawl, in the recent weeks. It's become a big public fight, for one thing, where you have on the one hand, especially for the last two months, three months, – on the one hand, you have all the financial press and the major national {Wall Street Journal, Washington Post, New York Times}, running all kinds of editorials and op-eds on why Glass-Steagall is not necessary, why it's terrible, why it's completely outdated; it was only repealed 20 years ago, but it's completely outdated, practically a relic of the Middle Ages, why it didn't have anything to do with the crash in 2008, and so on and so forth. You have that going on, you have think tanks in Washington, like Heritage Foundation and American Enterprise Institute running whole events which consist of nothing but examining Glass-Steagall. I went to one recently, at the American Enterprise Institute, where six different speakers were attacking Glass-Steagall. The only person in the room who was fighting for Glass-Steagall was me, and I was not one of the speakers. So you have these kinds of attacks on it, but also the

sponsors. The main sponsors of the House bill, Marcy Kaptur (D) of Ohio, Walter Jones (R) of North Carolina, the Republican main sponsor, have started to really fight publicly. They had a public press conference when they introduced the bill three and a half months ago with 25 sponsors. They now have about 55 sponsors as a result of fighting for it publicly since then. This is a much faster rate of getting sponsors onto the bill than was the case in the last session, where eventually there were about 85 sponsors after two years of work. But in this case, the week before last they had a congressional briefing for the staffs of Congressmen throughout the House, about somewhere between 35 and 40 other Congressmen sent their staffs to this briefing, so it was really quite a packed event in one of the office buildings, to take notes and report back to their Members of Congress. And not only Kaptur and Jones, but also experts from the AFL-CIO, from the Americans for Financial Reform, from Public Citizen; Nomi Prins, an independent, former investment banker and author on banking, independent expert – they all testified. And this is causing a tremendous amount of discussion throughout the House in particular. On the Senate side, the leading sponsors have all made it a point to draw out the Treasury Secretary Steve Mnuchin, and make it clear that what he was advising Donald Trump to do during

the

campaign essentially, was not the real Glass-Steagall or anything

like it; but rather Mnuchin's advice to Trump during his campaign, was to talk about Glass-Steagall while Mnuchin privately was designing something which was really Wall Street deregulation like the bill that recently passed the House.

So the fact that they have really broken Mnuchin down on this and made him say "No, no, no, I don't believe in anything like separating commercial and investment banking." This has also dramatically clarified issues for people in both the Senate

and the House. And secondly, we have begun to get close to the

mobilization of large organizations, large trade unions, coalition organizations like Public Citizen, and in this I don't

mean them endorsing Glass-Steagall, I mean them mobilizing their

hundreds and hundreds of thousands of members to demand this from

Congress. We've come very close to getting to that stage, and in

particular you saw last week a broadcast that Public Citizen ran

on their Facebook page with Rep. Marcy Kaptur, in which they were

motivating and calling on their reportedly 400,000 members to go

after Congress to get this.

So the objective is to get from the 55 sponsors now to 100

– fast. Because it's not so important in the Senate, to pile up

a lot of sponsors – there are only a 100 Senators. It's very important in the House, when the leadership of both parties is against Glass-Steagall, which they are: Both the Republican and

the Democratic leadership do not want to see it; the Democratic leadership wants to cling onto this failed Dodd-Frank Bill, and pretend that Obama came up with something nice there. And the Republican leadership wants to give Wall Street every kind of deregulation that they've ever asked for. So in that situation, it is crucial to get to 100 sponsors. This is the stated objective of the major sponsors in the House and when they do that, then they really want to go public and start to hold the kind of press conferences and press bugging of other Members which will get widely covered in the media and really make this into a bigger brawl. So that's just an indication of some of the things we have been getting going. And one of the arguments that Jones and Kaptur have started to use, for example when they – I didn't mention this, but they also went to the Rules Committee when it was marking up this crazy Republican deregulation bill called the "Financial CHOICE Act." They went to the Rules Committee with an amendment that said, strike CHOICE Act, take it away, and put Glass-Steagall reinstatement in its place, and that's our amendment." So they got to make a fight in front of the Rules Committee on that. But they've begun to make the very coherent argument that not only did Glass-Steagall's elimination lead directly to the crash in 2008; there's no need to go over this now, it's the most obvious thing in the world to most thinking Americans. It's like the guy who ate nothing but McDonalds food for four months and after four or five months his organs were failing, he was catastrophically obese, he was near death! And this is like

saying "there was no connection, there were other factors that brought this guy into this condition. It wasn't the McDonald's

Big Macs that he was eating." That's what it amounts to to tell

Americans that less than 10 years after getting rid of Glass-Steagall, the whole banking system blew up simultaneously,

which has never, for all of the major banks to be bankrupt at the

same time, as Ben Bernanke admitted they were, has never happened

in the entire history of the United States. It took less than 10

years without Glass-Steagall to bring that about.

So they also are now arguing that the period in which Glass-Steagall was in effect, which is also the period in which

the biggest infrastructure investments in new infrastructure in

the United States were being made, from the '20s, up through the

end of the '60s and into the '70s, that that was a golden era of

productivity in the United States. We had a banking system then,

which concentrated not only on loaning to – but you see it in many examples of the history of that period – concentrating on making commercial and industrial loans to businesses for expansion and for participation in major projects. You don't have that kind of a banking system without Glass-Steagall; instead, you have a banking system which wants to underwrite bond

issues for only the biggest corporations, with which they can play around with their stock prices and so on. And it brings the

entire economy down.

It gets us right back – and they're making now the right argument and very powerful argument, that if we want to rebuild

the United States, and particularly build new, frontier new infrastructure in the United States, we have to have a commercial

banking system which is separated from securities broker-dealing

and speculation in the derivatives markets; and which is concentrating on household lending and commercial and industrial

lending to the companies participating in these great projects.

Now, public-private partnership is, again, back to Treasury Secretary Mnuchin, the conference that was held in Washington last week, SelectUSA, which was a conference trying to get foreign investment in the United States. So this is the Treasury

Department; you've already given the context for this, along with

what Diane reported, in terms of the imminent potential, absolutely imminent potential for large-scale investment, particularly from China in an infrastructure build in the United

States. instead, what the Treasury Secretary went there and offered was, he said: We want this kind of investment and public-private partnerships are critical.

Suffice it to say, never in the United States has a major infrastructure project or major new element of the infrastructure

of the United States, {never} has such a thing been constructed

with a public-private partnership, let alone by private investment alone. The Transcontinental Railroad was by no means

a public-private partnership. And these things simply don't work. The investors in them want their capital back in 10

years,
and they want 10-12% rates of interest in their invested capital during that 10 years. Well, that means they want it back, if it's anything major, while the thing is still not finished, and still not being used to a full extent; and they want to absolutely rob the public taxpayers whose money is going into such a project. It simply cannot work, and it will sabotage foreign investment in new infrastructure building in the United States if this method is used.

We have a threadbare public investment in infrastructure now. What President Trump has spoken about, the time has run out for him and for the Congress to implement it. They have to now create, immediately, a National Bank on the order of \$1-2 trillion in capital, in the way that Alexander Hamilton and his successors in the American System built such National Banks starting in 1790, through the 19th century. They have to create such a bank {now}, so that there is a credit institution here, to cooperate with the credit institutions like those in China that I was discussing earlier.

Otherwise, we are really facing disaster. I'll give you an example: I went to a Congressional hearing yesterday and talked to some of the witnesses who were involved in exactly trying to organize some of the infrastructure developments that Diane indicated are so needed in the New York area. One of them is a bridge over the Hackensack River near Secaucus, New Jersey,

called the Portal Bridge, which is 108 years old. It was designed in the 19th century, completed in 1910. It has ships go under it by splitting the bridge, but opening as a drawbridge. All of the rail traffic, freight and passenger, between Florida and Massachusetts goes over that bridge – all of it! And that bridge, when they open it to get a ship go through, when they try to close it now, 9 times out 10, according to the fellow who spoke to me there, 9 times out of 10 it doesn't close properly, so that rails don't align. And they then send workers out on the concrete abutment of the bridge with sledgehammers, and they hammer at the iron trusses of the bridge to get the rails to align. All that it would take is for them to be able to unable to get them to align, once, and as he estimated, that would be a single-point loss of potentially 10% of U.S. gross domestic product. Right there. And then you have, in the Poe Lock, the potential failure of the Poe Lock between Lake Superior into Lake Huron, and the whole Mesabi Iron Range, and all of the ships which are carrying all of the strategic metals, the iron, the coal coming out of Northern Minnesota, Ontario, the Mesabi Range, all of that would be stopped: another 10% of the gross domestic product of the United States would be frozen and they estimated up to 11 million jobs would be lost. So you say, "well of course, they're replacing this bridge at Hackensack," but actually, they're not! They don't have the

funds! They have a plan, it's all worked out, it's engineered,

but the replacement is not under way.

So you have here, the makings of a movie you could call it, a suspense thriller: "The Bridge over the Hackensack River."

But

with 10% of the U.S. economy hanging on the guys banging those rails back into place, but there is not any funding arranged to

replace that bridge. And you can multiply that for all the other

things that have to be done.

We're very far from the frontier, national high-speed rail network, nuclear desalination plants, the Western water management systems, – we're very far from the frontiers in space infrastructure that we have to be building. We're actually

threadbare in terms of just continuing to use, and have an economy, what we already have.

So there's no time at all left, for these wonderful prospects by the discussions with the Chinese now at the highest

level, between President Trump and one of the tope people in the

Chinese government, State Councilor Yang Jiechi, for these wonderful prospects to be backed up by the institution which issues credit for the United States, a Hamiltonian bank for investment. It must be formed. It must come out of the Congress

with the drive from the White House in order to get it done.

OGDEN: As you said, time is running out: We're five months now into the Trump administration, and you highlighted the role

of Steve Mnuchin: I think this continues to be a very bad element in the Trump administration. And the kind of support that Trump gained from his support for Glass-Steagall during

the
Presidential election campaign, is something that has now –
that
has to become visible. That has to become a visible, vocal,
sort
of element from the population, from the constituency. And I
just want to put on the screen the URL that we have for the
mobilization that we have for H.R.790: That's the bill that's
in
the House, the "Return to Prudent Banking Act" –

GALLAGHER: The Glass-Steagall bill.

OGDEN: Which was introduced by Marcy Kaptur and Walter
Jones. This is the return to Glass-Steagall. As you can see,
this is the website: <http://lpac.co/hr790> And I think that
this
goal of reaching 100 cosponsors in a very short amount of
time,
is a very tangible goal that we can mobilize for, along with
this
vision of, the United States joining the New Silk Road. But
Paul, as I think you just laid out very clearly, that is
impossible without Glass-Steagall. You cannot set up the kind
of
national credit institutions, the national banking credit
institutions that would channel that kind of joint investment
into this infrastructure in the United States, without this
critical first step of the return to Glass-Steagall.
One thing I wanted to ask you about, Paul, is just the
prognosis on how close we could be to another disastrous
blowout
of the trans-Atlantic banking system. I know Nomi Prins did
an
interview a few months ago with you, where she highlighted a
few
of these things with the corporate debt bubble. But that's

something that Marcy Kaptur cited in her testimony to the Rules Committee, and I think that element of urgency is also necessary to put in here.

[<https://larouchepac.com/20170319/interview-nomi-prins>]

GALLAGHER: We don't know how much time, because it's impossible to put a finger on a date when a really huge and increasing unproductive debt bubble, in this case, as Representative Kaptur identified, the corporate debt bubble in the United States, when it's going to blow up. But, the size of corporate debt in the United States has doubled in seven years, from about \$7 to about \$14 trillion, with really the great majority of that tremendous debt expansion being used for what they call "financial engineering" by large companies: Meaning buying back their own stock, mergers and acquisitions, finding ways to increase the dividends they give to their stockholders, increasing their own executive compensation – all of this kind of financial engineering has used in various years up to 80-85% of this new corporate debt. What has really suffered in the process has been business capital investment and the commercial and industrial lending, which it depends on. So that that tremendously expanding bubble has stopped expanding. And this has been noted rather suddenly, by everybody from the IMF to individual bank research teams, since April of this year, that suddenly that tremendous expansion has stopped; as happens with an immense bubble that's about to explode, and it started to shrink. And there was a report put out by UBS bank in Switzerland about two weeks ago which

caused a certain amount of alarm, because they found that what they call the "credit impulse," had gone negative in the last six months – they're talking globally now – meaning that the second derivative, the rate of the rate of growth of business lending around the world had suddenly in the last six months become negative. And that is something which virtually always points to a bubble about to collapse. This is a very huge one, indeed. The IMF estimated that if interest rates were to go up sharply in the United States, 20% of all the companies in the United States would default. That's way above the rate of defaults on mortgages even at the worst 10 years ago; and the whole thing would come crashing down. So we need the reorganization of the banking system, urgently, for that reason, also in order to make the commercial banking side of it proof against this kind of a blowout. And so you don't have, again, a situation in which the bankruptcy of any investment bank, let's say, becomes, almost overnight, the bankruptcy of every major U.S. based bank as happened in late September 2008.

OGDEN: I would say, this is real policy. This is what anybody who's serious is discussing right now. And the failed decision by the Democratic Party, for example, to just be the party of resistance, is increasingly proven to be an increasingly proven to be very ill-advised policy. And I think even Sen. Chris Murphy made some headlines this week where he said: Look,

none of my constituents are talking about "Russia," when I go home. They're talking about jobs, drugs, poverty. They're talking about exactly what we're discussing here! Hmm, gee, maybe we shouldn't be pumping anti-Putin propaganda all day every day.

So, I wanted to ask Diane, you know, we've had some surprising reports – or surprising for some – from the streets of Manhattan, where you would assume because of the 24-hour-a-day anti-Putin propaganda that people are being inundated with, that this would be the only thing that's on people's minds. But as we saw, the reality on the ground in New York is the collapsing infrastructure. This is what people are actually interested in talking about. And we've had some rather surprising readings from the population there in New York and northern New Jersey, in the recent weeks.

SARE: Sure. We've had numbers of teams set up by the roadside in New Jersey or right in the middle of the large sidewalks in Manhattan, with giant signs saying "Defend Trump. Stop Here. Donald can't do it alone, join LaRouche PAC. The U.S. must join the Belt and Road. Russia-Gate Is a Comey Plot!"

And many people are coming up to our tables and we're actually getting a very hot response, much more intense than at any period since the election, with people coming over saying, "You know, I thought I was the only one. The propaganda is so intense, I don't dare to say that I supported Trump at my workplace." We had a very strong response also in Connecticut, Long Island, Jersey and Manhattan per se, where we are getting this

type of response.

And I also just wanted to add, in light of this crazy continuing of the story about the alleged Russian hacking which

somehow caused people to change their mind on how they were voting. Remember we did just did have the special election for

Congress, in South Carolina and Georgia, where the Democratic candidates, one of whom I think spent \$33 million or some absolutely obscene amount of money, and still lost the election.

And it's not because the Republican candidates were so brilliant;

it's because the population has really had it and this is where,

if President Trump moves in a very big way, very public way to embrace the Chinese offer, to reinstate the Glass-Steagall Act so

we can have a sane banking system, and to launch some of these infrastructure projects on a Federal basis, you would just see an

incredible upsurge of support. And most of this vicious, including assassination threats and so forth, these attacks on the President, would simply evaporate and the people that persist

would be shown for the paid agents of the British Empire and George Soros that they are.

OGDEN: I think it was clearly said by Helga LaRouche: We have a very significant victory to claim, I think both in terms

of the further consolidation of this idea that the United States

should join the New Silk Road, and the fact that these discussions are now going on at the very highest level between the United States and China. But also in terms of this fight for

Glass-Steagall and as Paul said, this is something that LaRouche PAC has been directly involved in, on the forefront of leading for year – 2008, 2009? Lyndon LaRouche's call at that time was for a complete bankruptcy reorganization of the economy. It was initially the Homeowners and Bank Protection Act and that became this idea of the Four Laws.

GALLAGHER: August 2007 was the Homeowners and Bank Protection Act.

OGDEN: That's right. So now we're coming up on 10 years! I think that's widely recognized, the leadership that the LaRouche movement has played, including on Capitol Hill from the sponsors of this legislation. So this decision now to mobilize and to really enter into a brawl, the fight is on on that front and we have a responsibility to pour as much as we can, from around the country, in mobilizing on that front, too. I think that's a good conclusion for our webcast here, today. Thank you Diane, for joining us from New York, and thank you very much Paul for joining me here.

GALLAGHER: A pleasure.

OGDEN: Stay tuned to larouchepac.com and we'll talk to you soon.

»Gør amerikansk-kinesisk samarbejde om den Nye Silkevej til hjertet af menneskehedens fælles skæbne« Af Helga Zepp-LaRouche

Helga Zepp-LaRouche, stifter og formand for Schiller Institutet, indspillede denne videotale den 16. juni til en Schiller Institut-konference i Detroit, USA, den 17. juni, 2017.

Vi befinder os stadigvæk i den menneskelige races udviklings barndom. Jeg mener, vi er meget heldige at leve og kunne forme fremtiden på dette tidspunkt; men jeg mener, at det mest afgørende aspekt for, at hele dette perspektiv skal lykkes, er: Få det amerikansk-kinesiske samarbejde om de Nye Silkevej til at fungere i den umiddelbart forestående periode.

Download (PDF, Unknown)

Hvad alle lader som om, de ikke bemærker

Leder fra LaRouche PAC, 22. juni, 2017 – Der er en udbredt forventning om, at præsidenterne Trump og Putin vil mødes personligt for første gang, blot to uger og én dag fra i dag,

på sidelinjen af G20-topmødet i Hamborg, 7.-8. juli. Dette møde har potentiale til at blive en begivenhed, der forandrer verden. Den russiske senator Alexander Pushkov sagde den 20. juni, at dette møde, hvis det finder sted, vil blive højdepunktet af G20. »Meget vil afhænge af dette møde«, sagde han, og »det er grunden til, at det allevegne imødeses med så store forventninger – fra Tallin til Lissabon, fra Beijing til Kairo«. Jo, det er afgørende vigtigt – og alligevel taler ingen om det! Det »skjuler sig for alle at se«, et begreb, som Lyndon LaRouche ofte har nævnt, fra Edgar Allan Poes historie 'The Purloined Letter' (Det stjålne brev).

Vore modstandere i den britiske imperiefraktion siger absolut ingenting om dette snarlige Trump-Putin-topmøde, fordi de er forfærdelig bange for, hvad der kunne ske dér. For hvorfor skulle de neokonservative og neoliberale ellers i så mange måneder have løjet, så det driver, om, at præsident Trump og hans medarbejdere på en eller anden måde skulle være russiske agenter? Nu er dette forventede topmøde, der hastigt nærmer sig, så vigtigt, at de nægter så meget som bare at nævne det!

I stedet har de åbenlyst gjort ting, i forsøg på at få Trump-Putin-mødet aflyst – eller, hvis de ikke kan få det aflyst, da at forsøge at sikre, at det bliver ødelagt, og at det blive fuldstændig fjendtligt, så der ikke kan udvikle sig nogen positiv, personlig relation.

Det er baggrunden for, at et sindssygt lovforslag om russiske sanktioner blev banket igennem Senatet gennem et skævt 98-2 flertal for blot en uge siden i dag – og dernæst fejlagtigt benævnt som »Trump-sanktioner« af de løgagtige, britiskførte medier – til trods for, at Trump-administrationen er modstander af loven og forsøger at standse den, før den vedtages som lov. Det er også grunden til, at amerikanske styrker nedskød et syrisk jetfly den 18. juni, hvilket tvang russerne til atter at afslutte den hotline, gennem hvilken amerikanske og russiske styrker havde 'dekonfliktet' – altså reduceret risikoen for sammenstød mellem fly og luftskyts i et

område ved at koordinere deres bevægelser – deres operationer i Syrien. Det var af denne grund, at Steve Mnuchins Finansministerium den 20. juni gennemtvang sanktioner mod 38 russiske og ukrainske firmaer og individer og herved tvang Rusland til at aflyse et planlagt møde mellem viceudenrigsminister Ryabkov og USA's understatssekretær i Udenrigsministeriet, Shannon. Og hvis F-16 fly var det, der cirkulerede rundt om den russiske forsvarsminister Shoigus fly, blot i går?[1] Og hvilke, endnu værre forræderiske handlinger vil disse folk begå i morgen, i deres hysteri over udsigten til bedre relationer mellem USA og Rusland?

Disse dystre kræfter har nægtet at anerkende det amerikanske folks forfatningsmæssige valgbeslutning fra dag ét, og de nægter stadigvæk. De af os, der støtter præsidenten og Forfatningen, må træde frem for at knuse de forræderiske kræfter, og for at støtte præsidenten i at opnå sine mål gennem at slutte USA til Rusland og Kina i den Nye Silkevej og genskabe amerikansk infrastruktur gennem massiv statskredit, og i partnerskab med Kina, gennem Lyndon LaRouches »Fire Nye Love« fra juni 2014. Og, i morgen kunne være for sent.

En yderligere indikation på de britisk-elskende lags hysteri ved udsigten til et samarbejde mellem Putin og Trump kan findes i den tyske finansminister Schäubles bemærkninger den 20. juni (da han modtog Henry Kissinger-prisen):

»Jeg tvivler på, at USA virkelig tror på, at verden ville være lige så god, hvis Kina eller Rusland udfyldte svælgene, efterladt af USA, og hvis Kina og Rusland simpelt hen fik frie hænder til at dominere de indflydelsessfærer, de har defineret for sig selv. Det ville være afslutningen af vores liberale verdensorden.«

Han lyver, og han ved, at han lyver – men kan I ikke føle hysteriet bag hans løgne?

Foto: Vladimir Putin holdt et møde med regeringsmedlemmer om

forholdsregler til beskyttelse af rettigheder hos folk, der er involveret i byggeprojekter med delt egenkapital, og om at definere den juridiske status for folk, der er selvstændige erhvervsdrivende. 22. juni, 2017. (foto en.kremlin.ru)

[1] Et NATO F-16-fly forsøgte at komme tæt på den russiske forsvarsminister Sergei Shoigus fly over neutrale, baltiske vande nær Kaliningrad i dag, men blev jaget væk af et russisk Su-27-kampfly, rapporterer Sputnik Internationale i dag (21. juni).

Shoigu var en route til den vestligste, russiske by, Kaliningrad, da F-16-flyet forsøgte at nærme sig. Ruslands Sukhoi Su-27 kampfly, et af de fly, der eskorterede Shoigus fly, viste dernæst sine våben, hvilket fik F-16-flyet til at trække sig.

LaRouche: Det britiske Imperium bruger krig og penge til at kontrollere nationer. EIR-kortvideo, 20. juni, 2017

»Briterne har altid haft magt over os ved at få os ind i krige på steder som Asien. Det er sådan, briterne kører verden; Det britiske Imperium har magten over verden ved hjælp af krige, på samme måde, som de fik imperiemagt, ved at få Europas tåbelige nationer til at gå i krig med hinanden i den såkaldte 70-års krig. Og Europas førende nationer gik i krig mod hinanden i 70 år! Mens briterne stod på sidelinjen og

opmuntrede processen og grinede. Og så, i februar af 1763, i Freden i Paris, blev Det britiske Imperium erklæret som imperiet for et privat selskab ved navn Britisk Ostindisk Kompagni (British East India Company), og dette Britisk Ostindisk Kompagni overtog, og blev til, Det forenede Kongerige (UK), og har kørt lige siden frem til dets moderne modsvar – Britisk Ostindisk Kompagni gik selvfølgelig bankerot i en senere periode, der blev indført ændringer, som under Victoria; men princippet forblev det samme: med en maritim karakteristik, det var oprindeligt bygget på den maritime magt over Middelhavet og bredte sig senere til Atlanterhavet. En søfartsmagt, der havde skabt magten over brugen af penge. Magtgrundlaget var penge. Magten over penge, som en imperieform. Al europæisk imperialism, inklusive britisk imperialism i dag, er ikke baseret på et land-territorium, men er baseret på magten over penge. Disse penge kontrolleres i realiteten af private interesser, af personer, der danner samlinger af private interesser, og som etablerer kontrol over penge, deres skabelse og management. Og nationalstater er underordnet denne internationale pengekontrol. Det britiske Imperium, der udvikledes ud af denne proces, er intet andet end dette. Det er ikke et imperium, der består af befolkningen i UK. Det er et imperium, der består af et internationalt konsortium for denne type af interesser, hvis brug af magt over penge bruges til at have magt over nationer.«

Offentliggjort den 20. juni, 2017.

Lyndon LaRouche at his best—the only statesman alive today who pulls no punches identifying the British Empire. Here, an excerpt from a September 2009 webcast.

This video is copyrighted by EIR News Service Inc. To encourage the widest distribution possible, we encourage you to spread it, repost it, and use it. We will only enforce our copyright if the video is altered in any way other than strict translation into another language or it is placed in a

context, which in our sole judgement is racist or defamatory regarding any ethnic or religious group or person.